

РІК LXXV, Ч. 5

ТРАВЕНЬ – 2018 – МАЙ

№ 5, VOL. LXXV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXV ТРАВЕНЬ Ч. 5

Україномовний редактор – **Лариса Тополя**
Англомовний редактор – **Тамара Стадниченко**

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Софія Геврик, Петруся Савчак,
Ірена Грамяк

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXV MAY № 5

Ukrainian-language-editor – **Larysa Topolya**
English-language editor – **Tamara S. Cornelison**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Sophia Hewryk, Petrusia Sawchak,
Irena Gramiak

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лариса Тополя. Дзеркало української душі.	1
Marianna Zajac. Sharing News and Views.....	2
Маріянна Заяць. Мамині руки цілую.	3
Олександра Юзенів. Дружини президентів	4
New members 2018.....	8
Оксана Бризгун-Соколик. Мій Мамі – на день Мами	7
Irena Gramiak. A Night at the Theater	8
Chrystyna Prokopovych. Driving Lessons with Mama	9
Adventures With Mama.....	10
T. Cornelison. Language: The Story Continues.	11
Новини з «Жіночого лекторію» при УКУ.	12
Марта Винницька. Спогади про Великдень.....	13
Our Cover Artist.	13
Світлана Патра. Америка. Історія неймовірних відкриттів.....	14
Наша обкладинка.....	16
О. Сачинська. Леся Храплива-Щур.	17
Доброчинність.	18
Відійшли у вічність: Дарія Федорів; Віра Хрептовська.	24, 26
До Дня Святої Трійці.	25
Зціли себе сам. Поради від Люїзи Гей.	27
Діяльність округ і відділів СУА.	28
Леонід Полтава. Бояриня з Галичини.	28
Ihor Magun. What Are Dreams And Why Do We Dream?.	33
Нашим дітям.....	34
Наше харчування.....	36

На обкладинці: Христина Сай. *Дерево життя. Едем*, 2015, полотно, мішана техніка. 48 x 36 (122 x 91). Зображення виконане на замовлення Видавництва Духівництва Євангелічно-лютеранської церкви в Америці.

Our Cover: Christina Saj. *Tree of Life: Eden*, 2015. Mixed media on canvas. 48 x 36 (122 x 91). Image commissioned by the Ministry of Publishing of the Evangelical Lutheran Church in America.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Hološkevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2018 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”: UNWLA / *Our Life*

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

Дзеркало української душі

*Вигантуї на небо райдугу-доріжку,
Простели до сонця вишивку-маніжку,
Щоб по тій доріжці з лебедями-снами
Плавати до щастя білими човнами.*

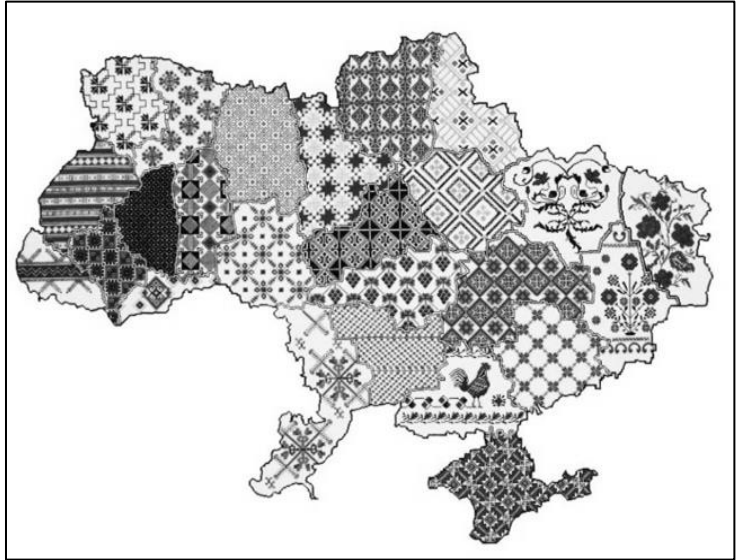
Василь Симоненко.

У культурі кожного народу є речі, що найповніше показують його особливу національну традицію. Яскравим прикладом і підтвердженням цього для українців є **вишиванка**. Вона – дзеркало української душі, відбиток традицій та історії українського народу, його надійний, Божий оберіг.

Українська вишиванка має давню історію, про що свідчать ще перші розкопки трипільської культури (елементи орнаментів української вишиванки прикрашали посуд трипільців). Встановлено, що вишитий одяг носили також і скіфи. Саме духовність і святе, шанобливе ставлення до вишиванки спонукали студентку Чернівецького національного університету Лесю Воронюк започаткувати **День вишиванки**. В один із днів травня 2006-го р. спочатку кілька її одногрупників і викладачів одягли вишиті сорочки. А вже наступного року до них приєдналися більшість студентів і співробітників університету. Далі свято поширилося на інші навчальні заклади, а згодом, у третій четвер травня, його стали вшановувати по всій Україні.

За короткий проміжок часу День вишиванки перетворився у справді народне свято, покликане сприяти єдності та культурному відродженню багатонаціонального українського народу в усьому світі. А масштаби його поширення вражають: такого розмаїття вишиванок, як цього дня, не побачиш ніде. І світ приємно дивує своєю любов'ю до них і переконливо доводить, що нині з національного наше українське свято перетворилося в міжнародне.

Радіє душа, коли бачиш, що елементи української вишиванки використовують у своїх колекціях визнані у світі модельєри: – Жан-Поль Готье, Джон Гальяно, Gucci, Valentino, Dolce & Gabbana. А в 2015-му р. американський Vogue опублікував статтю, де назвав українську вишиванку одним з головних трендів сезону. Зірки шоу-бізнесу також у захопленні від українських вишиванок. У період проведення Чемпіонату Європи з футболу (2012) в Україні

Мадонна купила українську вишиванку. Також полюбляють носити вишиванки Міла Куніс, Діта фон Тіз, Сандра Буллок. І як тут не згадати, що моду на поєднання української вишиванки з європейським костюмом започаткував І. Франко! Саме завдяки йому вишиванка з традиційного елемента народного одягу перетворилася у символ модерної української ідентичності.

Але для українців вона була і залишається, найперше, символом родовідної пам'яті, містком між минулим і майбутнім. Бо у вишивці сакральне значення має все – від ниток і тканини до узору, кількості стібків і кольору. І час, коли вишивали, також був особливий: тоді співали пісень і молилися. І вірили, що так вишита сорочка стає оберегом, закодовується на щастя, на долю, на життя. Тому мати, створюючи вишиванку для дитини, вкладає в магічне мереживо ниток любов і щасливу долю. Дівчина, вишиваючи сорочку нареченому, наповнює узор коханням і вірністю. Бабуся у вишиванку для онуків закладає здоров'я, чисті помисли, гарну вдачу...

А ми усі разом гаптуємо сучасну історію рідної України та бажаємо їй щедрих урожаїв, добра, процвітання, миру, незалежності та поваги у світовій спільноті. То ж нехай кожен з нас, українців, незалежно від місця проживання, своїми руками, своїми справами зробить повноцінний і вагомий стібок у мереживо долі та майбутнє нашої України!

Лариса Тополя, редактор.

The 62nd session of the United Nations Commission on the Status of Women (CSW62), the UN's largest gathering on gender equality, took place at the United Nations Headquarters in New York from March 12 to March 23, 2018. UNWLA members participate in this event annually. This year's focus was on the theme, "Challenges and opportunities in achieving gender equality and the empowerment of rural women and girls."

According to the UN Women website summary on this year's theme: "Without rural women and girls, rural communities and urban societies would not function. Yet, on almost every measure of development, because of gender inequalities and discrimination, they fare worse than rural men or urban women. Fewer than 13 per cent of landholders worldwide are women, and while the global pay gap between men and women stands at 23 per cent, in rural areas, it can be as high as 40 per cent. Rural women ensure food security for their communities, build climate resilience and strengthen economies. But gender inequalities, such as discriminatory laws and social norms, combined with a fast-changing economic, technological and environmental landscape, restrict their full potential, leaving them far behind men and their urban counterparts."

The World Federation of Women's Organizations, whose main representative at the UN is Dr. Marta Kicharowska-Kebalo, organizes, sponsors or co-sponsors at least two parallel events each year. This year's first such event was held on Friday, March 16 and was entitled "Women Journalists as Human Rights Defenders in Ukraine." Irene Jarosewich, Main WFUWO Representative to the UN Dept. of Public Information, was the moderator. A well-rounded panel presented each contributor's experiences in her individual attempt to provide and ensure factual information during the current war in Ukraine. Especially interesting was the report of Iryna Gudyma, currently a communication consultant at the UN in New York, who helped launch the renowned Ukraine Crisis Media Center as a means of providing objective and up-to-date information from conflict-affected

Ukraine. Dr. Tamara Martsenyuk, whose doctorate is in sociology, is now a Fulbright Scholar at Columbia University and is a Gender Expert and presented on her observations of differences in reporting by male or female reporters. The females, besides reporting on the facts, are apt to include more detail and a more humane story.

Marta Kicharowska-Kebalo, Irene Jarosewich, Melanne Verveer, Marianna Zajac

On March 23, the Permanent Mission of Ukraine to the United Nations organized (with WFUWO as co-organizers) a session entitled "Empowerment of Rural Women and Girls in Ukraine." The moderator of this afternoon event was Ambassador Melanne Verveer, a person well-known in United Nations and Washington circles, who is of Ukrainian descent. In 2009, Ms. Verveer was appointed by President Obama as the first US Ambassador for Global Women's Issues. She currently serves as Executive Director of the Georgetown Institute for Women, Peace and Security. Again, the panel members (Lyudmyla Porokhnyak Hanowska, President NCW of Ukraine; Halyna Skipalska, Executive Director of the Ukrainian Foundation of Public Health; Natalia Karbowska, Director of strategic development of the Ukrainian Women's Fund; Natalia Hnatyuk, President of the community organization of her village, and others) presented different facts as well as opinions about the road to empowerment. Ms. Hnatyuk stated that we do not realize how important small communities are, and that such towns and communities mirror the overall picture of Ukraine's life. Therefore, by empowering women at this level we work together to empower women on a national level.

“Seeds of Hope” – Zhytomyr; Congresswoman Marcy Kaptur (right of banner), Olya Onyshko, filmmaker and steering committee member (left of UNWLA poster)

Shortly after the 62nd CSW session came to a close, the UNWLA became interested and involved in a project entitled “Seeds of Hope.” This initiative, begun by Congresswoman (Ohio) Marcy Kaptur, who is a solid and ever-true supporter of Ukraine, held ceremonial and symbolic seed plantings at selected sites in Ukraine in order to shine a light on rural women and served as a symbolic call to action for expanded efforts. The goal was to give

hope and recognition to Ukrainian women villagers whose efforts feed their communities, to begin to improve their production capabilities through educational outreach and to introduce basic new concepts. In connection with this, a training forum was held at the National Zhytomyr Agroecological University, which drew over 200 people. The main topics of the speakers at this event were best practices, leveraging simple technologies, and how to create cooperatives. This was a first step of the broader vision: partnering with Ukrainian women farmers and Ukrainian agencies in order to empower Ukrainian rural women. The UNWLA has agreed to become a member of the “Seeds of Hope” steering committee.

*We wish all our Mothers, Grandmothers, Godmothers, Aunts and all women who serve as encouraging role models to us a very happy and peaceful Mother’s Day!
We wish those of you whose beloved Mothers are no longer living comfort in fond memories.*

Мамині руки цілую

9-го квітня померла улюблена мати Христі Бойко, другої заступниці голови СУА. Христина поділилася цією сумною новиною з нами, цитуючи перший рядок вірша-пісні, що ви можете прочитати нижче. Цей вірш був особливо зворушливим для мене та інших друзів Христі, які вже втратили найдорожче — своїх матерів. Він навіяв нам спогади про ті жертви, на які заради нас йшли наші матері протягом усього свого життя. На честь цих спогадів і на вшанування Дня матері дозвольте мені поділитися з нашими читачами віршем-піснею «Мамині руки цілую» (слова: Н. Погребняк; музика: О. Янушкевича).

Мамині руки цілую...
Скільки у них теплоти!
Рук, що добріші й ніжніші,
Більше мені не знайти.

Лягідні, щирі, ласкаві
Руки, пошерхлі в труді.
Мамині руки цілую
Рідні й завжди молоді.

Мамині очі цілую,
Що не доспали ночей.

Скільки любові плекає
Погляд чарівних очей!

Сльози, пролиті за мене,
Болі й тривоги у них...
Мамині очі цілую,
Що найдорожчі за всіх.

Мудрі уста я цілую,
Що колискові мені
Тихо в дитинстві співали...
Зараз їх чую вві сні.

Молиться мама за мене,
Щастя благає в путі.
Будьте здорові, матусю!
Ви – моє щастя в житті.

Мамині руки цілую,
Очі цілую, уста...
— Боже! — благаю, —
продовжи
Моїй матусі літа.

Маріянна Заяць, голова СУА.

ДРУЖИНИ ПРЕЗИДЕНТІВ

Бесіда культурно-освітньої референтки на сходинах 83-го Відділу СУА

Може, дехто очікує, що я буду говорити про дружин президентів Л. Кравчука, Л. Кучми, В. Ющенко, В. Януковича та П. Порошенка. Це також була б цікава тема. Але я не про них, а про дружину першого президента УНР проф. Михайла Грушевського, про дружину отамана і голови Директорії Симона Петлюри. Ці жінки стояли поруч зі своїми чоловіками у небезпечні часи. Не тільки чоловікам, але й жінкам і їхнім дітям постійно загрожувала небезпека з боку більшовиків, і вони мусили, як і їхні чоловіки, часто змінювати місця проживання, прізвища, охороняти дітей. Не так легко про них щось довідатися. Тому розкажу небагато.

МАРІЯ ГРУШЕВСЬКА (1868 — 1948), з дому Вояківська — дружина великого українського історика, автора багатотомової Історії Руси-України, голови Української Народної Республіки у 1917 — 1918-х рр. Михайла Грушевського. Марія народилася в Галичині, що тоді була частиною Австро-Угорської імперії, у містечку Підгайчики Зборівського повіту (Тернопільщина). У Львові закінчила педагогічний інститут і працювала вчителькою у містечку Скала. Співала у Львові в хорі т-ва «Боян», перекладала твори французьких і російських письменників; її статті на мистецькі теми друкувалися у «Літературно-науковому Віснику» та інших львівських виданнях. З Грушевським, який переїхав з Києва до Львова на запрошення очолити історично-філософську секцію у Львівському університеті, познайомилася у 1893-му р. Йому тоді було 28, їй 25 років. Через три роки вони взяли шлюб у місцевій церкві св. Миколая. У 1901-му р. в них народилася єдина дитина — дочка Катерина.

У 1913-му р. М. Грушевський відмовився від посади і родина переїхала до Києва. Невдовзі російська влада його арештує та вишле на заслання в Росію. З ним на заслання їдуть його дружина Марія та вже 14-річна донька Катерина. Дочка від дитинства мала слабе здоров'я, зокрема сухоти (*туберкульоз*), а тому разом з батьками проводила літо на Гуцульщині, де влітку також бували І. Франко, М. Коцюбинський і ін. Там вона зацікавилася і почала досліджувати народну культуру.

У 1917-му р., після розпаду російської імперії, сім'я повертається із заслання в Київ, де Грушевський стає на чолі УНР. Дружина

Марія входить до УЦР як представниця просвітницьких організацій. Також вона тоді працює скарбником Українського Національного театру. Але під впливом політичних подій родина виїжджає спочатку до Відня, а потім до Праги, Женеви, Парижу... Таке кочівне життя було важким для родини. Тому, повіривши радянській пропаганді, у 1924-му р. сім'я повертається до Києва і поселяється на вул. Паньківській. Професор працює в університеті, але починають виникати суперечності між ним і тими, хто намагався писати історію України «по-советському». І Грушевського звільняють, а через деякий час «виганяють» до Москви. У вигнанні ним опікувалася дочка Катерина. У 1938-му р. Грушевський помирає; похований на Байковому цвинтарі в Києві.

Доньку Катерину переслідували постійно, закидаючи їй ідеологічні ухили, «проти-советську» агітацію і у 1938-му р. арештовують. Тортурями примушують само звинуватити себе та засуджують на 8 років. Марія Грушевська так і не змогла довідатися, де її донька, писала їй листи, але вони поверталися... Померла Катерина на 42-му році життя в Темпазі (Якутія); похована в Новосибірську.

До дружини М. Грушевського у Києві підселяють родину, що її обкрадала й тероризувала. Вона померла у віці 79 років у день брутального пограбування.

Марія була помічницею й опорою великому історикові упродовж усього його життя, і він свій найважливіший твір «Історія України-Руси» присвятив їй. М. Грушевський також писав дружині вірші:

*Я все люблю в тобі:
Твій усміх непорочний.
І соромливий рух тих полохливих вій.
І голос ласкавий, де чую гомін любий...*

Поет Олесь Дорченко знав Грушевську, бо жив біля будинку, де вона мешкала; вважав її доброю людиною, бо вона розуміла й підтримувала голодних дітей, що бавилися разом з поетом у її дворі. У поемі, присвяченій голодному Великодню 1947-го р., він писав:

*А рік по тому винесли труну
Із благодійницею нашою. Сусіди
Мерції скарби шукати узялись
Та викидати книги на подвір'я.
Нічого не знайшовши...*

Дружиною Симона Петлюри, отамана військ УНР і голови Директорії у 1919-му р., була ОЛЬГА ПЕТЛЮРА, з дому Більська. Народилася у 1885-му р. в сім'ї вчителя на Чернігівщині, померла у 1959-му р. в Парижі.

Ольга рано осиротіла та виховувалася у бабусі у Прилуках (Полтавщина). Тут з відзнакою закінчила гімназію та стала вчителькою. Пізніше поїхала до Києва, де продовжувала своє навчання. У 1908-му р. познайомилася з С. Петлюрою і у 1910-му р. вийшла за нього заміж. Після вінчання вони переїхали у Санкт-Петербург, а потім у Москву. Там С. Петлюра став редагувати журнал української громади «Українське життя». У Москві подружжя брало участь у житті української діаспори, влаштовувало концерти та літературні вечори. А у 1911-му р. у них народилася донька Леся (Ляриса). Петлюри розмовляли українською, читали українську пресу та книжки, прищеплювали дочці любов і повагу до українських традицій.

У 1917-му р. Ольга повернулася до Києва, де, підтримуючи чоловіка, брала участь у суспільному житті молоді української держави — УНР. У січні 1918-го р., коли більшовики зайняли Київ і уряд України мусів виїхати, Ольга з 7-річною донькою залишилась у Києві, щоб не обтяжувати чоловіка. Півтора року вони жили під чужим прізвиськом, часто міняли місце проживання. У 1919-му р. друзі С. Петлюри допомогли їм переїхати в Прагу, а у 1924-му р. сім'я переїхала в Париж. Там була велика українська громада, що допомагала Ользі, а вона заробляла гроші на прожиток вишиванням. Дочка Леся вчилася у приватних вчителів, писала вірші. 25-го травня 1926-го р. у Парижі С. Петлюру вбив агент Москви С. Шварцбарт. Після похорону Ольга важко захворіла — почала втрачати слух, і донька Леся захворіла на сухоти. Проте Леся прожила з цією хворобою до 1941-го р. У 2011-му р., до 100-річчя з дня її народження, доктор історичних наук Т. Ківшар видала збірку її листів, віршів і статей (усього 300 примірників). Листи й твори Лесі вказують на патріотизм і надію побачити Україну вільною. Замолоду Леся належала до пластунів і до кінця життя цікавилась їхнім життям.

Усі троє — Симон, Ольга та Леся Петлюри — поховані на цвинтарі Монпарнас у Парижі, відвідування їхніх могил стало традицією для всіх українців, які бувають в Парижі. У Парижі є бібліотека ім. Симона Петлюри, де збережено багато речей Ольги, Лесі і Симона. Там я навіть бачила прошиту кулями сорочку, у якій застрілено отамана.

По смерті дочки Лесі Ольга жила під опікою генерала УНР О. Удовиченка, на літо виїжджала на провінції (бо влітку у Парижі неймовірна спека). Ольга мала багато відвідувачів, з якими завжди була дуже привітною. Допомогала українським емігрантам, особливо ветеранам. У Франції українки називали її «сивою голубкою», а французи казали, що це «ля гранд дам де л'Юкрен». Померла Ольга в листопаді 1959-го р. У прощальному слові о. пресвітер Володимир Вишневський сказав: «Світлої пам'яті Ольга була дуже релігійною людиною. З правдивою побожністю приступала до Святих Таїн Христових. Бувши сама в нестатках, часто ділилася тими дарами, які присилали їй зі всіх кінців світу окремі українці й організації. Ми шанували та шануємо її не тільки тому, що вона була вірною дружиною Великого Мужа України — Головного Отамана, але й тому, що вона була типовою представницею українського жіноцтва, яке від віків терпить страшні напасті й удари долі разом зі своїми батьками, чоловіками і синами — борцями за кращу долю української нації. Покійна Ольга була власне взірцем Українці-страдницьі...»

Про страдництво української матері знає з перших рук багато хто з нас. Бо ж ніби так недавно жили в США сотні жінок, чоловіки чи сини яких боролись і гинули за Україну. Моя мама була одною з таких, яка до кінця життя сумувала за сином, що пропав у дивізії «Галичина», а будучи молодою — переживала за життя чоловіка, який служив у Петлюри.

Іншим разом, як розшукаю необхідний матеріал, розкажу про дружин гетьмана Скоропадського, В. Винниченка, Є. Коновальця, дружину А. Мельника, а також С. Бандери.

Матеріал підготувала *Олександра Юзенів*.

TO OUR NEW MEMBERS:

Welcome!

BRANCHES-AT-LARGE

3 ORYSIA HUSAK
14 HALYNA IVASKIV
17 DONNA MCVAY
49 ORYSIA DAIL
49 NADIA MARC
97 HALYNA BABINCHUK
97 OKSANA BANDRIWSKY
97 OKSANA KASIYAN
97 HALYNA NAZAREVYCH
97 OLGA SHUTKA
107 KATERYNA BORYS
107 CHRISTINE GAMOTA
107 TANIA INALA
107 OKSANA MIZHALA
107 ANNA SOMYK
111 OLENA BOGACH
111 IRA KOROTUN
111 HALIA SAKHNO
118 HELENA KLIMKO
118 OKSANA STEVENSEN
120 CATHERINE KOWAL
120 CATHERINE SYDOR
124 ZORIANA BAZAN
124 LESIA JAMES
124 IRYNA KARAVAN
124 PATRICIA MOKRYCKI
124 LENA SLYWKA
124 CHRISTINA TOMASHOSKY
136 STEPHANIE TROY

OHIO REGIONAL COUNCIL

8 IRENE DEMCHUK
130 VICTORIA GURSKYI
130 OLEKSANDRA IVANOCHAK
130 NADIA KIPRAN
130 OLGA KUSHNIR
130 NADIYA LUTSYAK
130 JULIE MCCARTHY
130 IVANNA MERDAK
130 OLESYA OBERTYNSKA
130 MARIANA PASTUKH
130 OKSANA STETSKIV

MEMBERS AT LARGE

NATALIA HONCHARENKO
ULANA TYSHYNSKY

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

29 HALYNA CHICZ
29 LUDMYLA KRYVOKULSKY
29 LUBA MYCYK
101 LARISA BANDURA
140 DIANA ATAMANYUK
140 MARYANA AVRAMENKO
140 ORYSYA BLAGA
140 VIKTORIIA BUDZ
140 TETIANA CHEREPAKA
140 IULIIA CHEREPOVA
140 MARTA GEVCHUK
140 OLGA HERBA
140 SOFIIA ILCHUK
140 KHRYSTYNA KOZYUK
140 KATERYNA KULCHYTSKA
140 SVITLANA KVET
140 MARIYA LABETSKA
140 KHRYSTYNA MELNYCHENKO
140 KHRYSTYNA MUSIY
140 MARINA PODOLSKA
140 ANASTASIIA RADIUSHYNA
140 TETYANA SAVYN
140 GALYNA SHCHERBAN
140 ROKSOLANA STEFINKO
140 TETIANA SUSLENKO
140 OKSANA TARATULA
140 MARIANA TYMINSKA
141 YULIIA BASHKANOVA
141 SVITLANA BONDUR
141 TATYANA DIDYK
141 MARIYA GEVALO
141 HALYNA KUBYSHYN
141 LESIA LEVANDOWSKA
141 IRYNA PYHEVYCH
141 VIOLETTA REPETYUK
141 IVANNA YAKOVENKO
141 NADIYA YAKOVENKO

NEW ENGLAND REGIONAL COUNCIL

73 MARYANA MAGALYAS
139 NATALIA BOBKO
139 OLGA DMYTRIV
139 NATALIA DUTCHAK
139 ROKSOLANA KORENDIY

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

65 OKSANA KADYKALO
65 LYUBOV KASPRUK
65 ROMA LABOVKA
65 NATALIYA MOROZ
65 OKSANA NALYVAYKO
65 IULIIA VARSHAVSKA
65 NATALIYA VOZNYUK
75 HELEN NEWMERZYCKYJ
75 TATIANA SCHEPEL
75 NINA WEDMID
98 CHRISTINA FEDUN
98 OLIA KOBRYN
98 MADELINE TALLMAN
98 TAMARA TALLMAN
134 LADA BIDIAC
134 NATALIA BILASH
134 IRENE KLEMICK
134 OKSANA SHYPRYKEYVYCH
135 IREN TORUN
137 OKSANA KONYK
137 IRENA MANIKOS
137 TANYA VIKTOROVA

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

21 LYUBOV MAKROVYTSKA
21 OKSANA VLASHYNETS
30 NADIYA HASIJ
30 MARIIA KOTIV
30 OKSANA MARYNIAK
30 NATALIE TROJAN
125 VIKTORIA DEMYDOVA

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

43 LIUBOV ILCHUK
43 DONNA MICHAELS
43 NATALIA-OLEKSANDRA RADZIKH
43 HALINA RAZUMOW
54 VALENTINA FALKOWSKI
91 IRYNA LEVYTSKA
91 STEPHANIE MILAN
128 LUDMYLA TELIZHENKO

CENTRAL N.Y. REGIONAL COUNCIL

99 NATALIA KITT

DETROIT REGIONAL COUNCIL

115 EUGENIA KOSSAK
129 MARIYA SHYLVSKA

МОЇЙ МАМІ — НА ДЕНЬ МАМИ

Під черешнею, повною білого цвіту, сидить мама і читає книжку. Білі пелюстки летять на траву, на мамине біле волосся. Весна 1980-го року... День Мами. Чому я не мала тоді фотоапарата??? Спокійне, лагідне обличчя, усміхнені очі, повні любови, погляд, який мама переводить зі сторінок книжки на дорослих вже внуків... Її радість, любов, гордість. Це ж вона їх вчила писати й читати по-українськи перше, ніж пішли до школи. Це ж вона з ними роками вчила історію та географію, обговорювала прочитану «лектуру», здавала «матуру» на курсах українознавства... Вона все віддала своїм донькам, а потім онукам. Лікар, яка після короткої лікарської кар'єри покинула все, щоб виховувати дітей і онуків на чужині. Прала білизна, вела господарство, читала внукам казки, вчила з ними віршики, шила все «двом генераціям» і собі. І все з любов'ю, з посвятою. Глибоко релігійна, патріотка. Чому ж я не мала тоді фотоапарата? 1980-й рік, останній День Мами моєї МАМИ...

Переглядаю журнал «БІЛЬ/2». Там Зореслав (о. Сабол, капелян січовиків) на с. 19 — 27 написав «Спомин з Карпатської України» — «ДОБРАНІЧ, МАМО». Березень 1939-го р. Красне Поле — поле бою біля Хуста. «...Я прилякнув коло нього. 17 — 18-річний гарний бльондин з високим чолом і великими блакитними очима, щось мимрив під носом, маячив у гарячці. Його очі то відкривалися, то заплющувалися мов у дитини, що засипляє і борониться, щоб не заснути. «Дякую мамо, що Ти прийшла... я знав, що Ти прийдеш... Ти така добра... Ти завжди ласкава була для мене... Ти казала, що я ще дитина, а я... за Україну, мамо, он синьо-жовті прапори мають, а я... Ой, така тяжка голова... Там Україна, а я... я такий змучений, так хочу спати... Добраніч, мамо...» І Вічність забрала від мами самотнього сина...

У тому самому журналі на с. 164 М. Потікевич-Заболотна написала:

Ти ждеш матусенько моя,

*Коли вернусь із тюрем я,
До Тебе завше буду йти.
Ніхто ж не жде мене, як Ти...
...Де б я не була, де б не пішла,
Пісня материнська йде за мною...*

(Воркута, 1952)

1950-й рік, Табір Інта. Холод, голод, зимні бараки, довгий день каторжної праці, коротка ніч, а за нею — знову новий довгий день каторжної роботи... І знову голод, холод, крики, побої, приниження, покарання. Політ'язень Микола Сарма гріється згадками про рідний дім, і думками він далеко в Україні. «Молитва з Півночі» з журналу «БІЛЬ/1», с. 80:

*Мамо! Заступнице мого дитинства,
Свята, пречиста! Тебе уже нема...
Мене ж, дорослого, спіткала
Снігів колюча тьма
й морозів шкарубких вогонь!
Однак я виживу! Я не замерзну!
Бо в мене під бушлатом
Тепло Твоїх долонь...*

А в теперішні дні? Скільки мам не дочекається в День Мами теплого слова, усмішки, весняної квітки в подарунок? Понад 10 тисяч замордованих москалями молодих людей на війні в Україні. У боротьбі на рідній території за рідну Державу. Скільки жінок буде святкувати День Мами без доньки, без сина, без своєї любови-надії? Скільки молодих людей вже ніколи не зможе подякувати своїй мамі за добро, ласки та молитви... А скільки мам зі сльозами та молитвою будуть згадувати своїх дітей?

Дай Боже сили Матері-Страдниці. Передай їй глибоку шану та подяку. Дай віру і надію на щасливе майбутнє України, здобуте її дитиною. МАМА — то безмежна любов...

*Оксана Бризгун-Соколик,
Почесна Голова СФУЖО, Почесна
членка СУА.*

A Night at the Theater

by Irena Gramiak

I've noticed that many people feel more comfortable with people close to their own age and tend to socialize within such age-related groups because they think they will have common interests and can talk about similar experiences. I often find myself marching to a different drummer. Although I enjoy socializing with my childhood friends, I also love talking to interesting people of other generations. I especially love hanging out with my mom because as weird as it might sound, she's my best friend. Throughout my life I thought most daughters were close to their mothers and so it surprised me to hear people say, "Oh, you're so lucky that you're friends with your mom. I wish I had that; it's rare."

Rare? I couldn't believe it. To me it just seemed completely natural. I have close friends from childhood, and from adulthood, but my mom is the only person in the world who has been with me every day for the past 36 years. She's been there for the highs, the lows and everything in between. I couldn't imagine anyone else as my BFF.

One of the side benefits of this is the experiences I have had while being a member of UNWLA Branch 88 in Philadelphia. As I've mentioned in previous articles I've written for *Our Life*, many of the members of Branch 88 are near my mother's age; as a member of this branch, I've had some interesting opportunities to work with them and get to know them. I used to see these ladies as my mom's friends and, dare I say it, "older ladies," but over the past few years things have changed; the age difference has become less and less important and has pretty much faded from the picture. Now the only thing I see is strong, funny and fun women that I want to hang out with.

Some of the ladies in our branch, including my mother, are part of a theater group. They get season memberships to the Act II playhouse in Ambler, Pa., meet for dinner before the show, sit together in the theater, and chat about the play afterwards. I love theater and was a bit jealous of my mom each time she would "go out with the ladies." One day, one of the usual members of the group couldn't make it, and my mom asked me to join in. I jumped at the chance.

I admit I wondered a little if I would fit in, if I would be able to offer anything to their "older" conversation. I wasn't sure what they would be talking about. Well guess what? They talk about the same stuff I talk about with people my own age: life, work, family, hobbies, etc. There's really no difference. I had such a wonderful time that I joined them again this March. This time not everyone in the usual group could make it, so we were joined by the English-language editor of *Our Life*, who later asked me to write about the experience.

It was a nice evening out. Our little group chatted and laughed over a delicious dinner at the Sweet Briar Cafe. Then we saw a Neil Simon play called *I Should've Been in Pictures*. After the play, I signed up for a season membership and can't wait for the new season so I can see seven more great plays with my mom and the other ladies. After all, age is just a number and fun people are fun no matter how old they are.

ГУМОР/HUMOR

My mother taught me about ENVY. "There are millions of less fortunate children in this world who don't have wonderful parents like you do."

Мама мене навчила про заздрість. У світі живуть мільйони менш щасливих дітей, які не мають таких добрих родичів, як ти.

My mother taught me about JUSTICE. "One day you'll have kids, and I hope they turn out just like you!"

Мама мене навчила про справедливість. Колись ти будеш мати дітей і я надіюся, що вони виростуть такими, як ти.

Driving Lessons with Mama

by Chrystyna Prokopovych, Br. 88

I sort of learned to drive in my early twenties, but just barely enough to pass the driving test and get my driver's license, which I used only for proof of age and identification. Times were simpler then, and it was easy to get where I needed to go using public transportation or my feet. At some point, however, it became necessary for me to really start driving, so my mother decided to teach me her system of driving. Now my mother was far from a confident driver, and she definitely did not enjoy driving like my father did. She drove out of necessity, and that was going to be my attitude toward driving too.

It might be hard to believe, but I managed to reach the ripe old age of 31 before really learning how to drive. My first lesson was in Lehigh, Pa., where my parents had a country house, so it was country roads around a small town. When we started out, my confidence was low and I drove very slowly. Mama's rule number one was "Don't worry about the guy behind you. If he hits you, it is his fault. He can stay calm or pass you. It is totally up to him and not your responsibility." So we drove around and wound up in town at a four-way stop sign where I would normally turn left to go home. And this is when I learned Mama's rule number two: "Don't make left turns! You can get wherever you are going by making a series of right turns. Left turns can be dangerous unless the coast is completely clear."

But after a few lessons, I started making left turns at small intersections. But never on big roads. Many years later I was driving somewhere with my husband, the experienced and confident driver as a passenger in the car. As we approached Roosevelt Boulevard, a road in Philadelphia with six lanes of traffic where I was to turn left, I said, "Please don't laugh but I am going straight across the boulevard and will then get back to it by making right turns and then turn right back onto the boulevard." I expected some snide comment about my driving but instead I got, "Of course! I do that all the time; this is a very dangerous intersection."

Eventually, the small-town lessons in Lehigh came to an end, and it was time to head back to Philadelphia. This meant driving the turnpike which was scary enough, but the trip also included the dreaded tunnel. Back then there was only one two-lane tunnel, and this meant that there would be cars in the second lane going in the opposite direction from me. How would I make sure I stayed far enough from the wall of the tunnel and also not go over the line into opposing traffic? Once again, my mother had a perfect solution—Mama's rule number three: "Make sure you are directly behind a huge truck before you enter the tunnel. Stay right behind the truck. If opposing traffic does not hit the huge truck, they certainly won't hit your little car." So as soon as I saw a truck, I got and stayed right behind it even though it was going pretty slowly. This really paid off in the tunnel. Having a big truck in front of me gave me confidence, and the fact that it was moving slowly made me feel better about my own speed. If anyone behind me thought I was too slow, they would just blame the truck driver.

The tunnel was my biggest fear but merging onto the highway was no laughing matter either. As we got onto the ramp, my mother gave me rule number four: "Turn off the radio and crack open your window." I did not understand but did as I was told. She was right in everything she taught me so far so who was I to question her advice. Mama then explained the reason for the rule, "You can only see so much in your side and rear view mirror so you have to be able to hear a car that comes out of nowhere so you can react quickly." To this day when approaching a merge, everyone in my car knows to stop talking until we are safely on the highway.

Some years ago they built another tunnel on the highway to Lehigh, so both lanes in the tunnel are now traveling in the same direction and I no longer look for big trucks to drive behind. The remaining three rules are still observed, at least to some extent. Even though I did not teach my children to drive (my husband was much more qualified for that job), I made sure I passed on my Mama's Rules to them. Last Sunday my daughter Renya was driving. As we approached the merge onto the turnpike, her children were making noise and I heard her say, "Quiet! I need to merge. I will let you know when you can talk again." Mama's Rules live on.

Training is everything. The peach was once a bitter almond;
cauliflower is nothing but cabbage with a college education. – *Mark Twain*

Adventures With Mama

Looking back at my relationship with my mother, I realized that Mamusia and I had some of our best times being a “Little Bit Tippy” during some of the fun excursions we shared. Because we both like to travel, we took advantage of many local weekend bus trips leaving my Tato, a staunch homebody, stocked with food and a women-free house. During a trip to Colonial Williamsburg, Mamusia and I stayed at a lovely motel restaurant complex just outside the historic village. After touring the village all day on foot, we agreed that we had earned a good southern dinner and decided to freshen up and try the formal restaurant at the motel rather than walking back to the village to eat there.

The restaurant was lovely, and we were not disappointed. We started with tall, frosty, ice cold, sweet mint juleps that went down very smoothly. We then had the perfect Southern meal: a delicious chicken dinner with spoon bread and greens, ending with coffee and pecan pie. What we didn't realize until we finished eating was that Mint Juleps pack a wallop even after an enormous feast like the one we had just eaten. Needless to say, it was an interesting feat to get up while the room was swaying ever so slightly, to walk out of the restaurant with some dignity, and then stagger across the street to the motel while giggling our heads off. We still chuckle over that trip to this day, fondly recalling it as “The Adventures of Mother and Daughter Souse!” – *Marianna Szczawinsky Crans, Br. 95.*

In the 1980's, I had a summer house in Wildwood Crest, New Jersey. Every morning, I would run on the beach with my dog. This was great exercise for both of us. However, I never knew that my mother was also an exercise buff. One morning as I was on my early morning run, I spotted someone who looked like my mother exercising with the lifeguards—their daily routine before their shift started. As I got closer, I heard my mother's voice calling me “Irka, come here and join us. Doing Jumping Jacks is better than running.” (Of course, she said this in Ukrainian). I was embarrassed that she would do something like that, let alone asking me to join her, so I kept running. As I turned around, I noticed my mother along with about 10 lifeguards running to join me. I burst out laughing witnessing this scene—like something out of a movie. We all stopped and just laughed and laughed. From that day on, I joined my mother in exercising with cute lifeguards! – *Irene Savysky Skulsky, Br. 95*

My mother was an awesome traveler, and I learned a lot from her. But along the way, she pulled some stunts that were so over the top, I didn't know if I should howl laughing or cry or smack her upside her head. Our most exotic and most memorable trip was to Turkey, which we traversed from West to East and back again. We decided we'd spend part of our last day in Istanbul walking across the Galata Bridge that straddles the Strait of Bosphorus that connects the Black Sea to the Sea of Marmara. Somewhere in the middle of the bridge Mama started shuffling over to one side. I thought she had sprained her ankle or something and went into panic mode. Then she pulled a fast one. She slid her foot out of one of her canvas shoes and then slid the shoe sideways until it fell off the side of the bridge. Then she slid the other shoe off her other foot, and it went flying too. Straight down into the water. Meanwhile, just below us was an island with a fort of some kind and an armed guard walking around. He looked up as the second shoe came flying down and I thought, “We're gonna get shot.” The guy had obviously seen something come flying off the bridge but just stood there looking up at us. Then my mother waved to him, and he waved back. Then she reached into her bag and pulled out a pair of slip-on shoes and put them on like nothing had happened. It was then I realized she had planned this all along, the sneaky thing! I asked her, “What were you thinking!” Her answer was, “I don't know if I'll ever be back here again, so I wanted to leave a piece of me here.” – *tsc*

Mothers on Motherhood

- ♥ *Children are like cats. Don't look at me, don't touch me, don't talk to me. But be there when I need you!*
- ♥ *Try to stay sane while hugging, kissing, and nurturing a child that you are sure got switched with someone else's child before you left the hospital because this child is so different from you she can't possibly be the child you conceived!*
- ♥ *The hardest thing about being a mother is getting to take a shower without somebody needing something.*

Language: The Story Continues

The March issue of *Our Life* featured several articles on the theme of Ukrainian Language. As English-language editor, I have had some interesting responses to these articles and on the broader issues and implications of this subject. Most of these were during telephone conversation with callers who expressed additional opinions (some on the articles we published and some on the subject of language in general). Following one of these conversations, I had a minor AHA moment that evoked some giggles: a flashback to one of my favorite musicals: *My Fair Lady*.

The musical has its own interesting history. The first manifestation of the story came from Greek mythology. The myth in question involved a sculptor named Pygmalion who fell in love with one of his sculptures, a piece he named Galatea. In the myth, the sculpture comes to life. The next permutation of this story was created in Victorian England—a comic interpretation of the theme created by W.S. Gilbert. The play, entitled *Pygmalion and Galatea*, debuted in London in 1871 and was a smash hit. The next great variant of this tale came from renown playwright George Bernard Shaw, whose play *Pygmalion* was staged in 1913 and was the inspiration for the musical *My Fair Lady* created by Alan Jay Lerner and Frederick Loewe, which played to packed houses in London and on Broadway (1956) and starred Rex Harrison and Julie Andrews. In 1964, Hollywood released a film version of the play, which was directed by George Cukor and starred Rex Harrison and Audrey Hepburn.

For those unfamiliar with the plot, a very brief synopsis is in order: The story centers on a professor of phonetics (Henry Higgins) whose encounter with a Cockney flower seller (Eliza Doolittle) leads to a wager with the professor's friend Colonel Pickering: "I will teach her how to speak

proper English so well that she can pass as a duchess!" And by the end of the show, he does indeed accomplish this feat.

One of the songs in the musical strikes a particular chord related to the discussion that began in the March issue of *Our Life*. It is a song that emerges early in the show, soon after the professor's initial encounter with Eliza, and it raises a question about differences in speech that mirror some of those relevant to our current discourse on language disconnects. Entitled "Why Can't the English Teach Their Children How to Speak," the song (sung by Higgins to his friend Pickering) laments the divisive nature of English. The lyrics include several lines worth citing here (primarily to underscore that the issue is not just a Ukrainian issue and peripherally to inject some lighthearted babble into a subject that is sometimes more contentious than it should be.) So here goes:

"An Englishman's way of speaking absolutely classifies him. The moment he talks he makes some other Englishman despise him."

"The Scots and the Irish leave me close to tears. There even are places where English completely disappears—why in America, they haven't used it for years!"

"If you spoke as she does, sir, instead of the way you do, well you might be selling flowers too!"

The musical ends with a self-confident Eliza, who has indeed become a lady, refined and self-assured enough to tell her often overbearing professor to pound sand: She is his equal and not just his creation. There is a hint of what might be a reconciliation, even a hint of romance, but only on equal terms based on mutual respect. - tsc

The March issue of Our Life included several articles on the subject of language. One response we received came from Ilona Sochynsky, an artist whose work has been featured on the cover of OL and is exhibited in galleries, museums, and in the homes of private collectors. Ilona is a member and former president of UNWLA Branch 113.

Hi Tamara, I enjoyed reading your entertaining article in the March issue of Our Life magazine. Petro* and I visited Ukraine for the first time last year. In Lviv most people were amazed that we spoke Ukrainian at all after we told them we are from New York City. We had no problem understanding them either. One day, while we were having lunch at a restaurant, our waiter was especially impressed with our speaking Ukrainian. Next to us was a couple who spoke Russian to him; he replied by saying that he doesn't understand them. This (and other things we noticed) suggests that there seems to be a lot of solidarity among the young about speaking their native tongue. — Ilona

*Ilona's husband

Новини з «Жіночого лекторію» при УКУ

Провідні експертки організації «Життєві перспективи» («Life Perspectives») із Сан-Дієго (Каліфорнія) з 15-го по 22-го березня відвідали Україну, щоб представити **«Безпечне місце»** – поглиблену програму супроводу родин, які пережили перинатальні втрати (*смертність у зв'язку з пологами*). У рамках заходу відбулася низка тренінгів для фахівців у сфері охорони здоров'я, психологів, медичних капеланів, соціальних працівників з метою надання ефективної підтримки сім'ям, які через викидень, мертвонародження, передчасне народження втратили дитину. У програмі взяли участь близько 80 фахівців з усієї України. *«Ми дуже раді, що тренінг «Безпечне місце» відбувся саме у нас»,* – сказала Галина Теслюк, координаторка програми Жіночих студій в УКУ. – *Ця програма викликала велике зацікавлення працівників охорони здоров'я не тільки у Львові».*

*Учасники тренінгу
«Безпечне місце»*

Співорганізаторами тренінгу були **Лекторій Союзу Українок Америки** жіночих студій, Інститут родини та подружнього життя УКУ, Центр розвитку громадського здоров'я при факультеті наук про здоров'я УКУ, Асоціація батьків передчасно народжених дітей «Ранні пташки», а також Референтура медичного капеланства Львівської Архиепархії УГКЦ.

Зацікавленість подією перевищила очікування: до тренінгових програм в УКУ від «Життєвих перспектив» долучилися найрізноманітніші фахівці з Харкова, Києва, Дніпра, Запоріжжя, Одеси та інших міст України, а також працівники охорони здоров'я з Македонії.

У ці дні експертки організації «Життєві перспективи» – Майкелін Френденбург та Кейті Гепперт – провели низку семінарів і вишкіл соціально-психологічного супроводу батьків, які пережили втрату дитини. Упродовж семінарів психологи, медичні капелани, семінаристи, фахівці у сфері охорони здоров'я та соціальні працівники ознайомились з методикою та створили програму підтримки сімей.

«Ми віримо, що навчальний план і навчальні модулі від «Життєвих перспектив» справді можуть вплинути на якість допомоги, яку отримує багато українських родин», – сказав Олександр Кузьма, керівник Відділу розвитку УКОФ, який допоміг започаткувати партнерство між УКУ та «Життєвими перспективами».

Також під час заходу відбувся вишкіл «Безпечне місце», мета якого – сформувати команду тренерів з питань перинатальних втрат по всій Україні, які супроводжуватимуть родини, що пережили втрату, та допомагатимуть їм стати на шлях психологічного й фізичного зцілення. Експертки також провели семінар-тренінг для медичної спільноти Комунальної міської дитячої клінічної лікарні Львова. Крім того, у співпраці з Референтурою медичного капеланства Львівської Архиепархії УГКЦ був проведений тригодинний тренінг для медичних капеланів Львівської архиепархії. У рамках серії заходів «Безпечне місце» 21-го березня відбулася зустріч із батьками, які шукають надію і зцілення після втрати дитини. Короткі тренінги також були проведені у дитячих медичних закладах Львова.

Важливою складовою діяльності «Життєвих перспектив» є співпраця з Католицькою Церквою в США та католицькими соціальними організаціями. До прикладу, їх програма супроводу родин, котрі втратили дітей, з ентузіазмом була прийнята єпархією Фенікс в штаті Аризона під керівництвом єпископа Олмстеда.

Підготовлено за матеріалами сайту УКУ.

Спогади про Великдень

Пригадується квітень 2008-го р. Свято Писанки у Космачі. Дні Великодніх свят. Ми з Михайлом, тоді ще батьки трьох маленьких дітей, залишили онуків бабці та дідові у Львові і на добу гайнули з друзями в Карпати. Космач святкував і квітнув розмаїттям.

Ми зупинилися в оселі однієї господині, котра з дороги частувала нас Великодньою паскою з гарячим молоком чи трав'яним чаєм – на вибір.

Ви ж розумієте, що таке для галицької жінки, яка все своє життя жила у глибокій родинній традиції наповнення кожного свята гастрономічним змістом, скуштувати чужої паски? Це своєрідний ритуал. Ти надламуєш кавальчик, мацаєш пальцями, оцінюєш колір, пружність і щільність спеченого. Тоді нюхаєш і, аж опісля, кладеш на язик і намагаєшся вловити всіма рецепторами нюху палітру смаків та ще й відтворити в уяві ланцюжок додавання пізнавальних інгредієнтів... Так ось. Після першої скибки, а потім другої і третьої, я вирішила – мушу випитати цей перепис і докласти його до своєї колекції рецептів великодніх пасок.

На моє прохання записати склад і послідовність додаваних складників, господиня оселі розсміялася та сказала, що не знає нічого сінько, бо й потреби такої немає. Її мама, баба Олена, завжди займалася наповненням Великоднього столу. Та баба Олена, як з'ясувалося, жила в горах. На хуторі. Сама, за винятком пса, kota, кількох курок і кози, за 7 кілометрів ходу вниз до Космача.

Коли того дня баба Олена зійшла з гір з черговою порцією пасок для доньки та її квартирантів, я не могла надивитися на цю диво-людину. Це була здорова, рум'янощока, років 75 жінка, з гострими та глибокими синіми очима, пасмом волосся, що виглядало з-під картатої «шалянової» хустки, в темно бронзовому сердаку та люлькою за пазухою. У її погляді не було самотності, в якій вона жила, не було смутку від побаченого та пережитого впродовж життя. Уся її постать була перейнята впевненістю, стійкістю, відсутністю страху та любов'ю до світу. Від неї пахло молоком, добрим тютюном і дріжджами. Баба Олена засяяла, коли довідалася, що комусь так сподобалася її паска, що аж перепис просить. І без зайвих упереджень вигукнула: сідай, пиши!

Кожного року, на Великдень, я печу Паски. Кожного року за кількома різними переписами. Та один завжди з цього часу залишається незмінним – «Космацька від баби Олени». Хтозна, може на мені ця традиція в нашій родині і зупиниться. Але як це приємно – у передвеликодній час медитувати над тістом в тиші порожньої квартири, концентруватися на внутрішньому спокої, наповнювати хату ароматами ванілі, цитрини, родзинок, дріжджів і домашніх жовтків, та віддавати цьому процесу частину любові – як найдорожчого та найсмачнішого інгредієнта в рецепті! І при цьому зовсім не почуватися самотньою.

Марта Винницька, м. Васильків, Київщина.

Our Cover Artist

Christina Saj was born in Syracuse, New York, and received a BA from Sarah Lawrence College and an MFA from Bard College. She also completed additional studies at Wadham College, Oxford, England, and at the Studio Art Center in Florence, Italy. Early in her career, she mastered the technique of Byzantine icon painting while working with noted Ukrainian iconographer Petro Cholodny, the Younger. This traditional influence was balanced by simultaneous work with contemporary artists in New York City. Her work bridges the ancient and the modern as she creates new and relevant interpretations of traditional themes and subjects. A prolific artist, who often works in series, she has displayed her work in over 20 solo exhibitions in as many years. Her contemporary renditions of icons have been widely exhibited in such venues as the Museum of Biblical Art, the National Cathedral, the Cathedral of St. John the Divine in New York, Union Theological Seminary, The Ukrainian Museum in New York, the Museum of Cultural Heritage in Kyiv, the American Embassy in Qatar, Micas Kuala Lumpur, and the White House. Her works are found in private and museum collections in the U.S. and abroad. Her most recent exhibitions include bodies of work meant to inspire thoughtful approaches to the feast days celebrated during the liturgical year and have been on display at churches and cathedrals around the country, such as the Central Presbyterian Church in Atlanta; the 5th Avenue Presbyterian and Jan Hus Presbyterian Church in New York; Christ Church Episcopal in Glen Ridge, N.J.; St. Luke's Episcopal Church in Metuchen, N.J.; Columbia Theological Seminary in Decatur, Georgia; Grantham Church in Grantham, Pennsylvania; Temple Bnai Jeshurun in Short Hills, N.J.; the Marian Library, University of Dayton, Dayton, Ohio; and the New Brunswick Theological Seminary Chapel at Rutgers University, New Brunswick, N.J. The artist currently resides in Cedar Grove, New Jersey.

Від редакції. Попри необхідність послуговуватися інвалідним візком, проживання у провінції та активне спілкування насамперед у мережі *Internet*, автор статті **Світлана Патра** здобула вищу освіту, пише вірші та прозу, перемагає на творчих конкурсах, добре розуміється на інтернет-технологіях, активно працює журналістом-фрілансером. Має життєву позицію, сильний характер. Цікавиться мистецтвом і різними аспектами життя людей з інвалідністю, їх адаптацією у соціум.

АМЕРИКА. ІСТОРІЯ НЕЙМОВІРНИХ ВІДКРИТТІВ

Травень 2017-го р. видався для мене дуже яскравим і насиченим новими знаннями та досвідом. Я мала неймовірну подорож Сполученими Штатами Америки, де здобула нові знання, побачила практичний досвід поліпшення життя людини, отримала неймовірну кількість позитивних емоцій.

Але – усе по черзі. Звичайного зимового дня на початку 2017-го р. пролунав телефонний дзвінок. Голос зі слухавки повідомляв, що мене було обрано для участі у програмі обміну досвідом роботи, пов'язаної із захистом прав незахищених верств населення, зокрема – переселенців і людей з інвалідністю. Я не могла пропустити таку нагоду, тому одразу погодилася. Надала потрібні дані, отримала підтвердження моєї участі у програмі, підготувала документи на отримання американської візи. Американське посольство допомагало мені, тож підготовка документів для програми та отримання візи пройшла напрочуд легко та без зайвих проблем.

Отже, цей день настав. Міжнародний аеропорт «Бориспіль». Два перельоти тривалістю 4 та 9 годин – і я вже у США. Аеропорт, потім знайомство з нашими перекладачами і їдемо в Вашингтон, де починається робота за Програмою міжнародних відвідувачів-лідерів у рамках проекту «Інтеграція та захист інтересів соціально вразливих груп населення». Проект діє за підтримки Державного департаменту США, головним організатором Програми, в рамках якої діє проект, є відділ міжнародних відвідувачів Бюро у справах освіти та культури Державного департаменту США. До організації долучилися корпорація «Світове навчання» (Вашингтон) та неприбуткові організації: Рада світових справ Орегону (Портленд); «ВорлдДенвер» (Денвер) та «Рада міжнародних відвідувачів Сан-Антоніо» (Сан-Антоніо). Ми поселилися у чудовому готелі і, трішки відпочивши, почали знайомство з Америкою та американцями.

Але перед тим як розповісти про саму поїздку, хочу згадати і моїх колег, котрі відвідали США разом зі мною: Марина Сташина-

Неймет (Ужгород); Сергій Летучий (Старобільськ, Луганська обл.); Андрій Залівський (Червоноград, Львівська обл.); Лілія Дробіт (Львів) і я – Світлана Патра. Ми мали зустрічі з представниками федеральних установ і громадських організацій, що опікуються життям людей з інвалідністю та біженців з різних охоплених війною чи стихійними лихами куточків світу, і з тими, хто допомагає цим людям стати гідними громадянами США, а не просто споживачами.

С. Патра та С. Летучий під час візиту в США.

Нас ознайомили із Законом про американців з обмеженими можливостями (ADA), ми дізналися про позитивні зміни в житті американців з інвалідністю після започаткування закону. Насамперед було чітко зазначено, що люди з інвалідністю у США мають такі самі права, які і люди, що не мають обмежених можливостей. Найголовніше – у законі визначено шляхи дотримання прав людей з інвалідністю в Америці. Над цим працюють державні установи та громадські організації як на федеральному рівні, так і на рівні штатів та окремих міст, з якими нам ще належало ознайомитися.

Цікаві зустрічі, яскраві екскурсії, новий погляд на світ та місце людини у ньому – ось, що я отримала у Вашингтоні. Тиждень пролетів непомітно і настав час відлітати до Портленда.

У цьому місті ми починаємо ознайомлення з державними установами та громадськими організаціями, що допомагають незахищеним верствам населення вже на рівні штату та місцевому рівні. Я побачила, як діють різні програми, що покликані сприяти дотриманню прав незахищених верств населення. Наприклад, *Міжкультурна психіатрична програма* для іммігрантів, біженців та етнічних спільнот, особливо тих, для кого англійська мова не є рідною. Серед іммігрантів і біженців, на жаль, трапляються випадки психічних захворювань, а культурні відмінності роблять надання допомоги проблемним. Саме такі відмінності допомагають долати представники *Міжкультурної психіатричної програми*. Також ми побачили, як діє *Trimet* – система громадського транспорту Портленда та його передмістя. Діє в рамках закону ADA, тобто з повним дотриманням прав людей з інвалідністю, зокрема, на безперешкодний доступ до будь-якої точки будь-якого місця. Позналилися ми і з громадською організацією, що допомагає сім'ям, зокрема біженцям і людям з інвалідністю, знаходити доступне житло, а також з музикантом Маком Поттсом – піаністом, що бере участь у джазових фестивалях, працює у ресторані, записує музичні альбоми. І все це – буди повністю незрячим. Побачили ми і доступну для людей з інвалідністю освіту на прикладі вищих навчальних закладів. А я мала чудову нагоду розповісти про Університет «Україна» і про те, що у нашому ВНЗ роблять для студентів з інвалідністю. Адже наш університет – єдиний в Україні вищий навчальний заклад, який має повністю адаптовані навчальні корпуси та спеціалізується на навчанні людей з інвалідністю.

Прекрасна прогулянка узбережжям Тихого океану зняла втому, що накопичилася за другий тиждень програми. Океанське повітря! Безмежна далечина, хвилі, сонце, простір! Ми не тільки прогулювалися, але й дивилися, як облаштовано відпочинок у США. Навіть найбільш «дикі» пляжі мають доступні для людей на візках туалети. Також є не лише звичайні піщані пляжі, а й зручні оглядові майданчики, звідки можна побачити океан зблизька. Наш водій зупинявся кілька разів, щоб ми могли краще роздивитись і запам'ятати океан. Краєвиди були справді прекрасні!

Ще кілька годин перельоту – і я у Денвері, штат Колорадо. Розпакувала валізи та одразу почала ознайомлення з містом. У Денвері побачила бібліотеку, доступну для людей із вадами зору, а також початкову школу, в якій діти з аутизмом та іншими захворюваннями

вчаться нарівні з дітьми без інвалідності. Бачила я підприємство, де працюють переважно люди з інвалідністю, а також побувала на цікавій та яскравій музично-театральній виставі «James and the Giant Peach» від театральної компанії «Phamaly». Серед акторів були люди як з інвалідністю, так і без неї.

Дізналася я, як працює система парків та адаптивної рекреації для людей з інвалідністю – бачила спеціальний підіймач, що доправляє людину з інвалідного візка прямісінько у басейн. Що вже говорити про різні адаптивні тренажери! І ще дізналася, що у футбол можна грати на електричних інвалідних візках! Кульмінацією подорожі у Колорадо стало відвідування парку «Сад Богів», що знаходиться у місті Колорадо-Спрінгз. Штат Колорадо оточений горами та скелями. Гори та скелі є і в цьому чудовому парку. Що дуже приємно – поряд із піщаними та альпійськими маршрутами є в «Саду Богів» і напрочуд рівенькі доріжки для людей на інвалідних візках. Прогулянка у «Сад Богів» допомогла мені випробувати найголовніше диво цієї подорожі. Річ у тім, що я змогла купити собі електричний інвалідний візок. В Україні безплатне отримання такого візка супроводжується безглуздою паперовою тяганиною, що зводить нанівець саму можливість його безплатного отримання. А купити за гроші, навіть вживаний, в Україні я не мала фінансової можливості. Мама зробила несподіванку, звернувшись до перекладачів за допомогою в пошуку вживаного електричного інвалідного візка, адже новий недоступний мені навіть у США. І ось візок у мене і він «мужньо» витримав прогулянку «Садом Богів». А також інші мої прогулянки, яких стало значно більше. Адже навіть у неймовірно «пристосованій» Америці я кручу колеса звичайного візка аж надто повільно, тож мені допомагала мама. Тепер вона могла просто прогулюватися поруч зі мною.

Останнім пунктом подорожі було колоритне місто Сан-Антоніо, штат Техас. Ознайомлення з ним було дуже цікавим. Я побачила річку Сан-Антоніо, чиє узбережжя стало окрасою міста, старовинну фортецю «Аламо» та чудовий парк навколо неї, а також пам'ятник The Alamo Cenotaph. Я ознайомилася з досвідом роботи з переселенцями та біженцями у Сан-Антоніо, дізналася більше про роль місцевого уряду в підтримці прав людей з інвалідністю, про послуги незалежного проживання, рекреаційні послуги для дітей і молоді з інвалідністю. Ці знання для мене є безцінними та показали ще один бік потреб і можливостей

людини. Усі ці знання будуть мені дуже корисними у подальшій роботі.

Найяскравішою сторінкою перебування у Сан-Антоніо стало відвідування парку «Чарівна країна Морган». Було приємно побачити, як діти *можуть відпочивати*, незалежно від того, мають вони інвалідність, чи ні. Дуже надихає приклад Гордона Хартмана (Gordon Hartman), котрий допоміг не лише своїй доньці Морган, а й іншим дітям з інвалідністю, відкривши цей парк. У ньому діти та молодь з інвалідністю на рівні зі здоровими однолітками можуть погойдатися на гойдалці, покататися на каруселі, спробувати всілякі розваги на воді. І все це – доступне і, головне, безпечне для людей з інвалідністю. Моє захворювання крихких кісток спричинило панічний страх до падінь, через що мені психологічно тяжко, коли сама піднімаюся сходами чи коли мене піднімають на руках на будь-яку висоту. А про різні гойдалки чи каруселі мова навіть не йшла. І ось я вирішила таки спробувати погойдатися на гойдалці. І мені сподобалось! Я гойдалася вперше у житті! Яке дивне життя! Щоб погойдатися, мені довелося перетнути добру половину Землі. Але я ж не просто розважалася – я вивчала успішний досвід Америки, щоб принести бодай децицію в Україну. Щоб доступними були освіта, відпочинок, робота для всіх!

Усюди, де б не перебували у США, ми зустрічали представників української діаспори. З теплотою згадую знайомство з українськими громадами Портленда, Сан-Антоніо та штату

Колорадо. Я дізналася, чим живуть українці Америки. А живуть вони Україною. Я побачила, наскільки українці у США згуртовані навколо найголовнішого – турботи про свій народ там, в Україні. Тепер я мрію, щоб українці в Україні були такими самими згуртованими та об'єднаними навколо найголовніших цінностей життя, як українці в Америці.

У кожному місті ми користувалися спеціальним транспортом. Це були чудові та комфортні автобуси й автомобілі. Водії були дуже уважними та робили все, щоб наші часом досить тривалі переїзди були комфортними та безпечними.

Які висновки я зробила? Я зрозуміла головне – ніхто не побудує щасливе життя для людини, окрім самої людини! Адже навіть у США прийняття закону ADA передувала тривала та тяжка боротьба людей з інвалідністю за свої права. Часом навіть радикальною була така боротьба, але ж хіба боротися – легко? Ні! Людям з інвалідністю потрібно не чекати, що держава в один чарівний момент стане прихильною та толерантною. Держава складається з людей, а вони, у свою чергу, поки не зіткнуться з певною проблемою, можуть і не здогадуватися про потреби тих, хто з нею бореться щодня. Отже, про проблеми потрібно ГОВОРИТИ. І говорити ГОЛОСНО. Але не волати, а чітко повідомляти про них. І навчитися бути не споживачем послуг і благ, а людиною, що є відповідальною за своє життя. За свою країну.

Світлана Патра.

Наша обкладинка

Христина Сай, Сідар-Гров (Н. Дж.). Народилася в м. Сиракюс (штат Н.Й.). Отримала диплом бакалавра мистецтв в Коледжі ім. Сари Льюренс та магістра мистецтва в Коледжі Бард. Додатково навчалася у Ведгем-коледжі, Оксфордському університеті та в Художньому центрі у Флоренції. На початку творчого шляху опанувала техніку візантійського іконопису, працюючи з видатним іконописцем П. Холодним. Вплив традиційного мистецтва балансувався співпрацею з сучасними мистцями Нью Йорка. У своїй творчості Сай об'єднує давнє й модерне, щоб подати нові інтерпретації вічних тем. Плідно працюючи, часто збираючи свої твори в серії, Сай має у своєму доробку понад 20 персональних виставок. Її сучасні за манерою та духом ікони широко представлені в Музеї біблійного мистецтва, в Національному катедральному соборі, в Соборі Іоанна Богослова в Нью Йорку, в Богословській семінарії Юніон, в Українському Музеї в Нью Йорку, в Музеї культурної спадщини в Києві, в Американському посольстві в Катарі, готелі «Мікаса» в Куала-Лумпур (Малайзія) та в Білому Домі. Багато її робіт знаходиться в приватних і музейних колекціях Америки та за кордоном. Недавні виставки, що містили роботи, виконані до церковних свят, відбулися в багатьох церквах і соборах Америки, зокрема в Центральній Пресвітеріанській церкві в Атланті; у Пресвітеріанській церкві на 5-й Авеню в Нью Йорку; Пресвітеріанській церкві Яна Гуса в Нью Йорку; Єпископальній церкві Христа в Глен-Ридж (Н. Дж.); Єпископальній церкві св. Луки в Метачені (Н. Дж.); Колюмбійській духовній семінарії в Декатурі (Джорджія); церкві м. Грентам (Пенсильванія); храмі громади Бнай Джешурун, Шорт-Гілс (Н. Дж.); в бібліотеці Дейтонського університету в Дейтоні (Огайо); в каплиці Духовної семінарії при Університеті Ратгерс у Нью Брансвіку (Н.Дж.).

Леся Храплива-Щур

*«Чи могла б бути більша мрія для нас емігрантів,
як те, щоб нас знали й читали в Рідному Краю?!»*
Леся Храплива

Леся Храплива-Щур.

Леся Храплива-Щур є відомою українською письменницею діаспори в Канаді, журналістом, педагогом, пластункою. Народилася 27-го травня 1927-го р. у Львові. Мати – гімназійна вчителька Є. Петрик, батько – Є. Храпливий, директор Крайового Товариства «Сільський господар», інженер-агроном, професор, відомий громадський діяч. Вчилася у народній школі ім. Т. Шевченка, була ученицею К. Малець. У 1939-му р. вступила до гімназії українського педагогічного товариства Кокорудзів. З 1941-го р. навчалася у першій українській гімназії у Львові. У 1944-му р. разом з батьками виїхала в Німеччину, де поселилася в м. Ерлянгені. Там студіювала медицину та біологію, а навчання продовжила у Нью Йорку в Колумбійському університеті (1951 – 1953). Близько 15 років працювала у лабораторіях. З 1954-го р. вивчала україністику при Інституті Наукового Товариства імені Т. Шевченка, а від 1956-го р. працювала у ньому як асистент і лектор української літератури. Переїхала до Канади, продовжила займатися літературною, педагогічною та громадською діяльністю: викладала на курсах українознавства, організовувала суботні школи, де вчила дітей співати й танцювати, допомагала у церковних справах, опікувалася поширенням українських видань у світі, пересилкою їх до шкіл і бібліотек в Україну. Друкувала статті про літературу для дітей, вважаючи, що «...книжка готує дитину вже від наймолодшого віку до читання та належного сприймання написаного. Чим ретельніше підготовлена до нього людина, тим краще зуміє сприймати скарби літератури свого народу і з'єднатися зі своєю національною спадщиною».

З 1988-го р. Л. Храплива працювала у Світовій Координаційній Виховно-Освітній Раді при Світовому Конгресі Вільних Українців, де редагувала бюлетень для освітян «Відгукніться!». У 1996 – 1999-х рр. очолювала Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ).

Ще у Львові у 1942-му р. Леся вступила в організацію «Пласт», продовжила свою діяльність у Німеччині, де організувала Курінь Уладу Старших Пластунів «Лісові Мавки» та в Нью Йорку, де стала Крайовою коменданткою пластунів (1958 – 1960); організовувала вишколи для новаків і виховників, різноманітні заняття, прогулянки, табори, була автором ігрових комплексів. Окрім цього, вела сторінку «Пластова Ватра» у «Свободі» (1954 – 1956), видавала пластовий бюлетень «Іскра Сокільської Ватри» (1950 – 1954). Вона 16 років працювала редактором журналу для малят «Готуйсь», що виховав не одне покоління українців на чужині. У 1992-му р. бере участь у Світовому Форумі України у Києві, на Першому Світовому Конгресі Християн греко-католицької церкви у Львові, виступає з доповіддю «Християнська родина. Роль у ній жінки». Бере участь у перепохованні тлінних останків кардинала Йосифа Сліпого, у відкритті пам'ятника Тарасові Шевченку, у нарадах Наукового товариства ім. Т. Шевченка, святкуванні 50-ліття УПА.

Літературна творчість письменниці – це книжки для дітей і молоді, статті, оповідання, вірші: збірка оповідань «Вітер з України», повісті «Козак Невмирака», «Отаман Воля» (про життя українських іммігрантів в Америці); оповідання «Чародійне авто»; книжка-декламатор «На весь Божий рік» з витинанками авторки (вірші про Русь-Україну, Т. Шевченка, Л. Українку, С. Петлюру, А. Шептицького та ін.); збірка для найменших читачів «Писанка українським дітям» в оформленні українського художника в еміграції П. Андрусів. Для дорослого читача видано збірку віршів «Далеким і близьким» і книжку «Українські народні звичаї в сучасному побуті» (зі словничком українських імен), що стала своєрідним підручником із народознавства.

Укладач біографічної довідки *О. Сачинська*.
Із сайту: <http://www.ukrlib.com.ua>

ВЕРЕСЕНЬ 2017

ФОНДИ

У пам'ять бл. п. **Ярослава Томоруга** в третю річницю смерті складаю **1,000 дол.** на меморіяльний фонд ім. **Ярослава Томоруга**.
Марія Томоруг.

У пам'ять бл. п. **Андрія Бачинського** складаю **250 дол.** на тривалий фонд **Андрія і Марти Бачинських**.

Александра Голюка.

У пам'ять бл. п. **Володимира Слижа** складаю **100 дол.** на тривалий фонд ім. **Володимира і Богданни Слиж**.

Богданна Слиж.

ДАТКИ НА «400К Клюб»

2,000 дол. – Володимир Була;

по **1,000 дол.** – д-р Адріян і Ларисса Долінські, д-р Наталія Коропецька, д-р Ігор і Александра Савчук, Юрій і Зоряна Ставничі, Марта Левицька, Рома Шуган, Орест і Дарія Темницькі, 83-й Відділ СУА, Володимир і Романа Пилип, Адріян і Христина Балко Сливочкі, Аня Тершаковець і Браєн Томко, Союз Українок Америки.

500 дол. – Надія Масик;

100 дол. – Яра Ріпечька фон Гельбіг.

ДАТКИ НА МУЗЕЙ

10,870 дол. – Зоряна Гафткович;

10,000 дол. – Лідія Гайдучок;

4,000 дол. – Алла і проф. Ярослав Лешко;

1,000 дол. – Спадку Марії Лиляк, яка померла 27 березня 2007 р.;

400 дол. – Надія Бігун;

по **300 дол.** – Софія і Тит Геврик, Володимир і Анна Сафіян;

по **250 дол.** – Марія Одежинська, Нестор і Аніса Шуст;

по **200 дол.** – Анна Г'бур, Monique Codjoe, Carl & Carol Briseno;

по **150 дол.** – Наталія Коропецька, Катря Червоняк, д-р Зеновія Кунцьо, Владика Василь

Лостен, Александра Раковська, Ірена Руснак, проф. Зірка і проф. Роман Воронки;

по **100 дол.** – Ірина Вербицька, Ігор і д-р Дарія Лісси, Христина і Трувор Кузьмович, Ярослав Козак, п-во Микола Міляннич, Тоня Кузменко, Оріся Мішко, Ганя і Орест Грицик, Зоряна та Мирослав Смородські, Марія Лавро, Богдан і Лідія Крамарчук, Росалія Головка, Романа Даниш;

по **80 дол.** – Оксана Рейнолдз, Арета Добрянська;

60 дол. – Axel & Daria Sushkiw Mehrle;

по **50 дол.** – Іван Плюта, Одрі Стуцко, Юліян Охримович, Dr. George and Christina Kruzaniwsky, Олена Павленко, Дарія Рекуча, Оксана і Богдан Богославець, Віра Сендзік, Анна Серант, Мирон Бурик, Ніна Климовська;

по **40 дол.** – Альберт і Оксана Кіпа, Ольга Делля Кава;

по **30 дол.** – Victor J. Jaworsky, Текла Гусяк, Elizabeth Barna, Наталія Захарій-Річчьо, Меланія Кузьма, Марія Ісків;

по **25 дол.** – о. Іван Затонський, Софія Лонишин, Ігор і Ольга Луків, Катерина Росандич, Марія Слободян, Люба Лящ;

по **20 дол.** – Адріян Британ, Ріхард Малішук, Ярослав Козак, Irene Plys, Olena Pariz, Люба Кінах;

10 дол. – Райна Сколнік.

З НАГОДИ

З нагоди 50-літнього ювілею подружнього життя моїх приятелів **Уляни і Влодка Зіничів** складаю **250 дол.** на УМ, а молодцям бажаю Божого Благословення на многі, многі літа!
Марія Томоруг.

З нагоди Золотого Ювілею подружжя **Ростислава і Галі Мілянничів** складаю **100 дол.** на УМ.

Наталка і Олег Бобак.

З нагоди 50-ліття вінчання **Ростислава і Галі Мілянничів** складають по **100 дол.** на УМ: Христя Бонакорса; Надія і Любомир Лучанко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять бл. п. **Богдана Лехмана** складаю **75 дол.** на УМ.

Марія Томоруг.

У пам'ять бл. п. **Юрія Стецюка** складаємо **100 дол.** на УМ.

Наталія і Андрій Балицькі.

У пам'ять бл. п. **Юрія Стецюка** складаю **50 дол.** на УМ.

Стефанія Штомпіл.

У пам'ять бл. п. **Юрія Стецюка** складаємо **100 дол.** на УМ.

Нестор і Іванка Олесницькі.

У пам'ять бл. п. **Юрія Стецюка** складаємо **100 дол.** на УМ. Стефан і Ольга Рудик.

У пам'ять бл. п. **Юрія Стецюка** складаємо **100 дол.** на УМ.

Наталія і Данієл Будрок.

In memory of **Yurko Steciuk** I am donating **\$50.00** to the Ukrainian Museum.

Barbara Streit.

У пам'ять бл. п. **Мирона Мартинця** складаємо **100 дол.** на УМ.

Леся і Ніна Матійцьо.

У пам'ять бл. п. **Галини Гаврилюк** складаю

100 дол. на УМ.

Ольга Бойко.

ЖОВТЕНЬ 2017

ФОНДИ

У пам'ять бл. п. **Андрія Бачинського** складаємо **100 дол.** на тривалий фонд **Андрія і Марти Бачинських.**

Мирон і Ольга Гнатейки.

На тривалий фонд ім. **Юрія і Аніси Мисак** складаємо **2,000 дол.**

Юрій і Аніса Мисак.

ДАТКИ НА ВИСТАВКУ «Всевітні Скарби: новопридбаний народний одяг і текстилі»

15,000 дол. – Федеральна Кооператива Самопоміч в Нью Йорку;

5,000 дол. – Іван Гинанський (WinnerUS-Ukraine);

по **2,000 дол.** – Dr. Maria Motyl & Joseph Lagaia, д-р Ігор і Леся Марун;

по **1,000 дол.** – проф. Ярослав і Алла Лешко, Марта Салик-Яцушко, Юрій і Аніса Мисак, Оля Ярема-Винар і Ворен Лібесман, Рома Шуган, Ліда Микитин і Нестор Воронка, Марійка Мартюк, д-р Христина Дурбак, Марія Тершаковец і Роман Гаврилак, Андрей Гарасиміак, Тимиш і Аня Гнатейко, Peter and Stacey Polanskyj in honor of Maria Polanskyj, Ірина Куровицька;

ДАТКИ НА «400К Клюб»

по **1,000 дол.** – Наталія Даниш, Марія Тершаковець і Роман Гаврилак, Володимир і Катерина Воловодюк, Стефан і Святослава Качарай, д-р Юрій і Рома Темницькі, проф. Олег Третяк і проф. Рената Голод.

ДАТКИ НА МУЗЕЙ

6,000 дол. – Оксана Байко;

300 дол. – Адріян і Адріана Геврики;

по **200 дол.** – Ярослава Мулик, Walt Disney matching Nancy Lee;

150 дол. – Ольга Ставнича;

по **100 дол.** – Лідія Калина, 65-й Відділ СУА, Pavel Beregulko, Олег і Александра Коверко, д-р Ірена Біленкі, Дарія Самотулка, Ірена Новак;

по **50 дол.** – Ігор і Наталка Гавдяк, Діонізія Брочинська, Marika Shmotolocha;

30 дол. – Віра Андрушків;

25 дол. – Марія Василів;

по **20 дол.** – Лідія Завадович, Lubow Burrows;

по **10 дол.** – Андрій і Леся Бігун, Василь Барабаш.

3 НАГОДИ

3 нагоди 50-ліття вінчання **Ростислава і Галини Міляничів** складаємо **500 дол.** на УМ. Ігор і Богданна Чума і Ольга Нагірна.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св. п. **Стефанії Балагутрак** складаю **250 дол.** на УМ.

Д-р Юрій і Ірена Дейчаківські.

У пам'ять св. п. **Юрія Стецюка** складаємо датки на УМ: по **100 дол.** – д-р Орест і д-р Марта Кебало, Олег і Ліда Савків, д-р Рональд і Надія Літепли, д-р Юрій і Христина Демидович; по **50 дол.** – Катерина і Атанас Кобрин, Галина і Віктор Лісничі, Патриція і Юрій Савчаки.

У пам'ять бл. п. **Сема Літепла** складаємо датки на на УМ: **500 дол.** — д-р Рональд і Надія Літепло; **250 дол.** — Орест і Дарія Темницькі; по **100 дол.** - Надя Шмігель, Христина Гейнор, п-во Юрій Гук, Олег і Віргінія Круп; Ольга Ковч; по **50 дол.** — Ігор і Ольга Сидор, Катя Гейнор, Володимир і Анна Сафіяни, Дарія Байко, Григорій і Маріянна Волошини; **25 дол.** — Володимир Корнага; **1 дол.** — William Burban.

У пам'ять св. п. **Галини Гаврилук** складаємо датки на УМ: **250 дол.** — Марія

Гаврилук і Ліда Керекеша; **100 дол.** — Юрій і Аня Петренки; **50 дол.** — Mary K. Gilbert.

У пам'ять св. п. **Богдана Д. Федасюка** (помер 19-го березня 2017-го р.) складаємо **100 дол.** на УМ.

Алесандер і Марія Дарія Леськів.

У пам'ять св. п. д-ра **Андрія і Тані Тершаковець** в десятю річницю їхнього відходу у Божу вічність складаю **200 дол.** на УМ.

Катрія Червоняк.

У пам'ять св. п. **Марії Семанишин** складаю **25 дол.** на УМ. Оксана Тритяк.

ЛИСТОПАД 2017

ФОНДИ

На тривалий фонд **ім. Ореста і Ліди Білоус** складаємо **5,000 дол.**

Орест і Ліда Білоус.

На тривалий фонд **ім. д-ра Степана і Тамари Тимків** складаємо **10,000 дол.**

Д-р Степан і Тамара Тимків.

На тривалий фонд **ім. Володимира та Олени Шиприкевич** складаю **500 дол.**

Марта Шиприкевич.

На меморіяльний фонд **ім. Мирона Мартюка** складаю **2,000 дол.**

Марійка Мартюк.

На тривалий фонд **ім. д-ра Любомира і Дарії Курилко** складаю **10,000 дол.**

Дарія Курилко.

На новий меморіяльний фонд **ім. Романа та Марії Грабські і Марка та Олі Френч** складаю **1,000 дол.**

Оля Френч.

ДАТКИ НА ВИСТАВКУ «Всевітні Скарби: новопридбаний народний одяг і текстилі»

5,000 дол. — Орест і Ліда Білоус
Фундація;

по **1,000 дол.** — Олена Паславська, Мотря Кузич і Андрій Малевський, Катя Червоняк, Орест і Ліда Глют, Тамара Тершаковець, Ольга Ставнича, анонімно (ВАР).

ДАТКИ НА «400К Клюб»

по **1,000 дол.** — Уляна Дячук, Аврелія Граб.

ДАТКИ НА МУЗЕЙ

5,000 дол. — Орест і Ліда Білоус
Фундація;

по **1,000 дол.** — Іван і Марія Тереля (IBM matching), Ігор і Рома Гайда, Оксана Лев;

590 дол. — Алла Лешко;

500 дол. — Pamela Jamieson;

350 дол. — проф. Володимир Петришин;

250 дол. — Надія Кігічак;

по **200 дол.** — Надія Бігун, Зоріяна Гафткович;

161 дол. — Daria Mehrle;

150 дол. — Herman Pirchner, Jr.;

125 дол. — др Юрій і Таня Кузич;

по **100 дол.** — Іван і Марія Тереля, Наталія Головінська, Maria Z. Odezynskyj, Marianna Wakulowska, Wictoria Wakulowska, Lidia Choma;

по **50 дол.** — Валентина Глух, Роман і Олена Гелетканич, Марія Остапа, Bohdanna Chudio, Марія Савицька;

по **30 дол.** — Марія Фізер, Maria Wy-sowskyj;

по **25 дол.** — Теодор Шатинський, Kristiana Tarnuzzor, Andrea Kevalo;

20 дол. — Irene D'Alessio;

10 дол. — Yaroslav & Larisa Shcheglov, Пената Бігун, Стефанія Колодій;

5 дол. — Надія Гафткович;

2 дол. — анонімно.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св. п. **Дарії Гензи** складаємо на УМ, а родині висловлюємо щирі співчуття: по **50 дол.** — Надія Савчук, Марія Томоруг, Александра Юзенів.

У пам'ять св. п. **Дори Гензи**, улюбленої та шанованої членки Нью Йоркської громади,

складаю **100 дол.** на УМ. Вічна їй пам'ять.

Надя Шмігель.

У пам'ять св. п. **Володимира Гнатківського** складаю **150 дол.** на УМ, а родині засилаю мої сердечні співчуття.

Оля Городецька.

Замість квітів на могилу бл. п. інж. **Володимира Гнатківського** складаємо **200 дол.** на УМ. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Александр і Дарія Леськів.

У пам'ять св. п. **Богдана Федасюка** складаю **100 дол.** на УМ, а родині висловлюю щирі співчуття.

Марія Томоруг.

У пам'ять св. п. **Сема Літепла** складаємо на УМ, а родині висловлюю щирі співчуття: **150 дол.** — Марія Томоруг, Пластовий курінь «Хмельниченки»; по **75 дол.** — Аскольд і Людмила Мосійчук, д-р Зеновія Кунцьо.

У пам'ять св. п. **Юрія Стецюка** складаю **50 дол.** на УМ.

Яра Літош.

У пам'ять св. п. **Стефанії Балагутрак** складаю **50 дол.** на УМ.

Надія Дейчаківська.

СІЧЕНЬ 2018

ФОНДИ

На тривалий фонд **ім. Маркіяна і Наталії Титли** складаємо **7,500 дол.**

Хрістофер і Адріяна Генкельс.

ДАТКИ НА ВИСТАВКУ «Всевітні Скарби: новопридбаний народний одяг і текстилі»

по **1,000 дол.** — Микола Галів, Ігор Зварич і д-р Марта Лопатинська.

ДАТКИ НА «400К Клюб»

1,000 дол. — 64-й Відділ СУА.

ДАТКИ НА МУЗЕЙ

100,000 дол. — зі спадку бл. п. Ірини Зелик;

1,000 дол. — д-р Володимир і Анна Рак;

по **500 дол.** — SUMA (Yonkers) Federal Credit Union, Орест і Христина Ганас (у честь Олі Гнатейко), 56-й Відділ СУА;

250 дол. — Ірена Кочержук;

по **200 дол.** — Ярослав Оберишин, Мирослава Теслюк, Monique N. Codjoe;

по **150 дол.** — Юрій і Зоряна Ставничі, Юрій Янчишин;

112.00 дол. — Надія Бігун;

по **100 дол.** — д-р Дарія Ротге, Стефанія Семущак, д-р Лідія Сінгура, Наталія Сигіда, Соломія Підгурська, Мирослава Мирошніченко, Джеймс і Ребека Романчук, Володимир і Анна Сафіян, Андрій Жовнір, Валентина Худовська;

по **50 дол.** — Любомир Павлович, Анна Ройтер, Дмитро Січ, Ірена Вербицька, д-р Софія

Андріяшук, Мирослав і Катерина Попович, Ярослав Пеленський, Дарія Рекуча;

40 дол. — Михайло Сквеір;

35 дол. — Барбара Кенеді;

30 дол. — д-р Лідія Сінгура;

по **25 дол.** — Карен і Сергій Гошовський, Ярослав Лебідь, Володимир і Соня Лехіцькі, Олена З. Тейт, Марія Василів, Атанас і Катерина Кобрин, Ярослава Мулик, Michael & Alla Heretz;

по **20 дол.** — Всеволод Саленко, Іван і Христина Шпигульські, Надія Оранська, Мирослава Наливайко;

15.00 дол. — Лариса і Беван Дас;

по **10 дол.** — Петро Теребецький, Володимир Чепіжак;

6 дол. — анонімно.

З НАГОДИ

З нагоди 50-ліття вінчання **Ростислава та Галини Мілянчів** складаємо **100 дол.** на УМ.

Богдан і Квітослава Пащин.

З нагоди христин новоствореного **139-го Відділу СУА** у Стемфордї КТ. складаємо **100 дол.** на УМ від імені 139-го Відділу.

Округа Нової Англії СУА.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св.п. **Павла та Люби Михайлович** складаю **30 дол.** на УМ.

Марта Салик Яцушко.

У пам'ять мого тата св. п. **Романа Яцуска** складаємо **50 дол.** на УМ.

Рома і Едвард Новак і син Адріян.

У пам'ять св. п. **Романа Яцушка** складаю **50 дол.** на УМ. Марта Салик Яцушко.

У пам'ять бл. п. **Марії Городиської** складаємо **100 дол.** на УМ.
Роман і Олена Гелетканич.

У пам'ять св. п. **Ореста Побігушки** склали датки на УМ:
100 дол. — Христя Карпевич; **50 дол.** — Богданна Слиж; **30 дол.** — Марта Салик-Яцушко.

У пам'ять св. п. **Мирона Мартинця** склали датки на УМ:
100 дол. — 56-й Відділ СУА; **15 дол.** — Микола і Тамара Веремієнко.

У пам'ять св. п. **Стефана Скрибайла** складаю **200 дол.** на УМ. Марта Скрибайло.

Замість квітів на могилу мого кузина св. п. **Стефана Скрибайла** складаю **100 дол.** на УМ. Дарія Самотулка.

У пам'ять св. п. **Стефана Скрибайла** склали датки на УМ:
200 дол. — Юрій Слиж; **100 дол.** — Богданна Слиж; **50 дол.** — Адріяна Слиж.

In memory of **Stephen Skrybailo**, I am donating **\$20** to the Ukrainian Museum.
Kimberly Holman.

In memory of **Barbara Chupa mother**, we are donating **\$100** to the Ukrainian Museum.
Prof. Jaroslaw & Alla Leshko.

У пам'ять св. п. **Марічки та Ореста Слупчинських** складаємо **200 дол.**
Богданна Чума та Ольга Нагірна.

У пам'ять св. п. **Ореста Слупчинського** складаємо датки на УМ:
по **100 дол.** — Алла і проф. Ярослав Лешки, Алексіс Ценко, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Тиміш і Аня Гнатейко; по

50 дол. — Оля Шуган, Дарія Якубович і Марта Ковч; **25 дол.** — Acornetts.

На свіжу могилу св. п. **Володимира Воловодюка** склали датки на УМ:

по **300 дол.** — Александер і Дарія Леськів, Дарія Курилко; **250 дол.** — Орест і Дарія Темницькі; по **200 дол.** — Марія Томоруг, Леся і Йосиф Яричківський, Оля Гной, д-р Юрій і Рома Темницькі, Ярослава Мулик; по **150 дол.** — Оля Городецька, Robert & Marta Longo; по **100 дол.** — Мирон і Ольга Гнатейко, Ліда Черник, Mario D. Saltarelli, Юрій Шевчук, Марія Бакалець, Катерина Канарська, Богдан і Марія Чабан, Любодар і Зеня Олесницькі, Люба Клачко, Романа Федасюк, Надія і Петро Горбатюк, Богдан і Оксана Кузишин, Христина Бонакорса, Юрій Гук, Петро і Рута Ленчур, проф. Зірка і проф. Роман Воронки; **75 дол.** — Андрій Тарапацький; по **50 дол.** — Роман Комарницький, Ірена Савчин і Рональд Долл, Наталія Сигіда; **25 дол.** — Kiersten Smith.

На свіжу могилу св. п. **Євгенії Новаківської** складаємо датки на УМ:

400 дол. — Ігор і Дарія Лісса; **200 дол.** — Tom & Carol Thomson, Александр і Анізія Смага, Мира Волошин, Славомира Білас, д-р Александер і Рома Ключас, Богдан і Зірка Кебуз; по **50 дол.** — Юрій Данилів, Ніля і Борис Павлюк, Лара Заїка, Barry & Mary Lou Raiser, Роман Тарнавський; по **30 дол.** — Лео Лучишин.

У пам'ять св. п. **Ірени Дяків** складаю **100 дол.** на УМ. Дарія Лісса.

У пам'ять св. п. **Наталії Фединської Слиж** складаю **50 дол.** на УМ.
Богданна Слиж.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа та адміністрація УМ.

A Note from the Editors: Guidelines for Submitting Articles to Our Life

1. Please send each article as Word document attachment via email to unwlaourlife@gmail.com. Please DO NOT type your article into the body of your email or send as a PDF file.

2. **Deadlines.** Producing a bilingual monthly magazine is a complex matter that requires extensive cooperation and coordination between and among authors, photographers, editors, and Computoprint. Editing and layout take time and effort and it is for this reason that we set deadlines for materials to be published in any given month. Materials submitted later than the designated deadline wreak havoc on the production process and often create unnecessary additional work for all concerned. Please note that all materials (articles and photos) for any given issue of the magazine must be received by the editors by the 5th of the month preceding the month of publication. Materials received after this deadline may be bumped to the next issue.

Thank You for all your hard work and for your cooperation!

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ВІСТІ ЗІ СТИПЕНДІЙНОГО БЮРА СУА

Щиро дякуємо усім, що відгукнулися на наш заклик «**Допоможіть нам нікому не відмовити**», зокрема деяким новим Відділам СУА! Вітаю Вас!

Анна Кравчук, референтка стипендій СУА.

Запрошуємо загостити до нас за попередньою домовленістю по телефону 732-441-9530; будь ласка, залишіть повідомлення, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

Mail call:

Dear Mrs. Krawczuk,

I've collected and I'm sending nine checks for the Scholarship Program from (UNWLA) Branch # 49 of Buffalo. Please note that my check is for the donated cash. So far I've collected **\$925**.

Sincerely, Zoriana M. Bunche Branch 49 Scholarship Chair.

List of donors:

- \$200** Oksana Saldyt (49), UNWLA Branch 49;
- \$150** Dr. Ulana Loza (49);
- \$100** Olha Czmola (49), Maria Malaniak (49), Anna Poliszczuk (49);
- \$50** Tatianna Paslawsky (49), Emilia Swiatkiwsky (49);
- \$25** Gloria Long (49).

Thank you very much! We appreciate your support of many, many years, as do students who benefit from your care.

Anna Krawczuk.

IN MEMORY OF / У ПАМ'ЯТЬ

UNWLA Branch 136 is sending **\$50** to the UNWLA Scholarship Program in memory of Maria Boyduy, mother of Lidia Devonshire. Dear Lidia please accept our deep sympathy.

Members of UNWLA Branch 136.
Naples, Florida.

In memory of Maria Boyduy, loving mother of Lidia Davonshire, we are donating **\$50** to the UNWLA Scholarship Program, through UNWLA Branch 136.

Our deepest sympathy to the family. Vichnaya ramyat!

John and Natalie Santarsiero.
Naples, Florida.

У пам'ять та замість квітів на могилу св. п. **Володимира Воловодюка**, складаємо **100 дол.** на потреби Стипендійної Акції СУА, через 98-й Відділ СУА. Дорогій дружині Катрусі та їхній родині складаємо щирі співчуття.

Анна, Бернард і Мирон Кравчуки.
Голмдел, Н. Дж.

У пам'ять св. п. **Романа Скипакевича**, адвоката, психолога та колишнього члена Капелі Бандуристів, який помер на 61-му році життя, пересилаю датки на Стипендійну Акцію СУА:

35 дол. - Віра Андрушків;
по **25 дол.** - Марта Собко, Роман і Мирося Стефанюк.

Оксана Ксенос. Мілфорд, Мі.

З глибоким співчуттям парламентаристці СУА Оксані Ксенос з родиною, сестрі св. п. **Романа Скипакевича**, пересилаємо **100 дол.** у пам'ять Покійного до Стипендійної Акції СУА, через 98-й Відділ СУА.

Анна і Бернард Кравчуки.
Голмдел, Н. Дж.

**ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2018 р. /
DONATIONS IN MARCH 2018**

- \$1,000** Slavomyra Bilas (90);
- \$925** UNWLA Branch 49 of Buffalo, N. Y., Fundraiser 2018 (49);
- \$660** Irene Koczerzuk Harris (Charitable Gift Fund);

\$500 UNWLA Branch 86, Maplewood, N. J.;
\$400 Dr. Jurij & Mrs Tania Kuzycz (101);
\$220 Alexandra Hamersky, Christine Leddy
(124), Dr. Vera K. Swade (124),

UNWLA Br 38, UNWLA Ohio Regional
Council;
\$100 Wolodymyr & Dora Storozynsky (47);
\$42 Renata Bihun (28).

*We thank you for your generosity.
Щиро дякуємо за Вашу благодійність.*

*М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій США,
Анна Кравчук, почесна голова США, референтка стипендій США.*

Запрошуємо загостити до нас за попередньою домовленістю по телефону 732-441-9530;
будь ласка, залишіть повідомлення, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ...

Дарія Федорів

З глибоким жалем ми сприйняли неочікувану, несподівану звістку, що 18-го грудня 2017-го р. відійшла у вічність наша посестра Дарця Федорів.

Народилася вона 21-го січня 1934-го р. у місті Бібрка в Україні. У 1939-му році 5-річна Дарця Боднар осиротіла. Це сталося, коли більшовицькі банди заарештували 31-річного Андрія Боднара та разом з кількома надцятьма іншими молодими українцями розстріляли. У 1944-му р. разом з мамою Дарця залишила Україну та після поневірянь і життя в *таборі переміщених осіб* (Байройт, Баварія) прибула в 1949-му р. до Америки – спершу до Філадельфії, а згодом до Клівленда (Огайо), де оселилася до

кінця свого життя.

Після закінчення середньої школи і до 1974-го р. працювала в банку (Women's Federal Bank). Вечорами відвідувала університет у Клівленді та завершила ці студії дипломом бакалавра з історії.

У 1974-му р. одружилася з інж. Володимиром Федорівим. Вони виростили двох синів, Андрія та Юрія, яким допомогли здобути вищу освіту, а рівночасно подбали про свідоме українське виховання.

Громадську працю Дарія вважала своїм обов'язком. Відтак учительовала в суботній українській школі; займала чільні пости, вела діловодство у Пласті – була віддана членка Пласту все життя; також була членом управи Українських Злучених Організацій; у певний період належала до гуртка жінок, що опікувався незрячими дітьми у Львові (була скарбником); допомагала парафіям св. Йосафата і св. Андрія, а в церкві св. Петра і Павла провадила фінансові книги. Рівночасно була активною членкою 12-го Відділу США, де займала різні пости, а у 2012 – 2014-х рр. була головою Окружної Управи США Огайо. Гостинна, не раз гостила нас, союзянок, у своєму домі (а була майстриня з випічки тортів). Любила читати – належала до «Гуртка книголюбів», що існував при 12-му Відділі США в 1970 – 1980-х рр.

У 1997-му р. помер її чоловік Володимир. Залишившись вдовою, вона не зламалася, а продовжувала дальшу багатогранну діяльність.

Покійна була відповідальна та надійна в усіх своїх громадських обов'язках і, разом з тим, була люблячою мамою й турботливою бабусею для своїх чотирьох онуків.

Ось таке віддане добрим справам життя раптом увірвалося, що засмутило не тільки нас союзянок, але і всю клівлендську громаду.

Нехай гостинна американська земля буде їй легкою, а ми ще довго будемо згадувати Дарцю Боднар.

*Надія Дейчаківська,
пресова референтка 12-го Відділу США.*

- \$200** Eudokia Tkachuk, UNWLA Br. 90.
- 100 дол.** У пам'ять мого найдорожчого брата св.о. **Романа Скипакевича**, який помер 23-го лютого 2018-го р. у Воррен, Мішіґен. Оксана Ксенос.
- 30 дол.** Замість квітів на могилу св. п. **Дарії Менцінської**. Дарія і Мирон Ярошевич.
- 25 дол.** Замість квітів на могилу бл.п. **Стефана Паращака**, брата Олесі Цап і кузина Анни Йост, від членок нашого відділу. 91-й Відділ США.

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

- \$100 each** In memory of **Basil Gregorovich**, through UNWLA Branch 54.
Sylvia Danylewick, Igor and Daria Lissy.
- \$100** In memory of **Mr. G. Steciuk**, beloved husband of Mrs. Katia Steciuk.
Orest and Lidia Bilous.
- 35 дол.** На свіжу могилу бл.п. **Марії Заверухи Базюк**. Покійна була довголітньою членкою 81-го Відділу США, жертвовною на всі потреби в громаді та потребуючим. Була теж членом хору *Золоті Дзвони* та інших товариств. Родині моє щире співчуття.
Олена Кульчицька Папіж.
- 35 дол.** На свіжу могилу бл.п. **Стефанії Дуб**, колишньої голови Округи США Детройту, членкою Управи Українського Села, де організувала виставки своїх вишивок; також була член хору *Трембіта* та *Золоті Дзвони*. Пам'ять про неї буде завжди з нами. Родині моє щире співчуття.
Олена Кульчицька Папіж.

45 дол. На допомогу сиротам в Україні, через 78-й Відділ США.

Таня Ясінська.

З нагоди Дня Народження **Христі Лужницької Кульчицької** пересилаємо по **100 дол.** на фонд «Сироти в Україні». Нашій приятельці бажаємо МНОГИХ ЛІТ!

Христя Харина Сенік, Ярдлі, Па; Мирося Мазурок Гил, Сіннамінсон, Н.Дж.

ФОНД БАБУСЬ

500 дол. 98-й Відділ США у Голмдел, Н.Дж.

Поправка: Branch #12 of Cleveland,-Parma OH has collected **\$600** in memory of **Stefania Balahutrak**.

Donors: Oleh & Neala Bendiuk, Claudette Culpepper, Oksana Demianczuk, Olha Demyanczuk, Mark & Irene Dubas, Olha Kalushka, Anna Kilarsky, Wolodymyra Krasniansky, Iryna & Lesia Krisa, Ihor Mychkowsky, Ihor & Stefanie Olijar, Daria Rusyn Elizabeth Rulow, Lydia Sereda, Oksana Sharanevych, Natalie Simms, Marion & Lydia Vyrsta, Irena Wasyluk Family.

27 травня — День Святої Трійці. Святкують Трійцю у неділю на 50-й день після Великодня. Тому цей день називають також П'ятдесятницею.

Зелена неділя

(Надія Білоус)

Зелена неділя у батьковій хаті,
І повно рай-цвіту, і ласки з теплом.
Які ми з правіку любов'ю багаті.
Зелена неділя у нас за столом.
Церковні подзвони і поля освята.
З любистку-барвінку горять три свічі.

І хата свята, і освячена м'ята,
І стіл, і на ньому пухкі калачі.
І вікна в любистку, і стіни в уборах,
І гладить маленький Ісусик ягня.
В зелену неділю, неначе в Соборах, —
Довкола любові Вкраїнська рідня.

Віра Хрептовська

Протягом довгого життя (1923 — 2018) Віра Хрептовська мала великий вплив не тільки на моє життя, але й на інших людей. Оповідючи про мою бабцю, люди мені казали, що зустріч з нею була такою, яка змінювала бачення життя, вміння жити.

Батько Віри, Юліус Юркевич, українець німецького походження, навчався в кадетській школі у Львові на професійного офіцера, працював гімназійним учителем. 18-літня Олена Пашкоська, мама Віри, працювала на пошті у Золочеві «при телефонах і телеграфах». Юліус і Олена познайомилися на маскарадї, дуже швидко одружилися та поселилися у

Золочеві. Обоє — великі українські патріоти, з організаційними здібностями, заснували українське молодіжне товариство «Сокіл». Так було закладено основи українського патріотичного виховання.

Віра Хрептовська народилася 13-го травня 1923-го р. в Золочеві. Вона була наймолодшою з трьох дітей і дуже очікуваною донькою. У своїх спогадах її батько писав, що дуже щасливий бути присутнім при народженні доні, тому що на три довгі роки був відлучений від сім'ї: польський уряд ув'язнив його за проукраїнську політичну діяльність.

Початкову освіту Віра Юркевич здобула в Золочеві. У 1939-му р. родина Юркевичів покинула рідне місто, окуповане більшовиками, і подалася на Захід. В Ярославі 17-літня Віра склала матуральний іспит і виїхала до Відня на вищі студії «Hochschule fur Welthandel».

У 1941-му р. у Відні на сходах церкви св. Варвари Віра познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Ахілем Хрептовським. У 1943-му р. молоді люди змушені були тікати аж під швейцарський кордон, бо боялися переслідування, як студенти «Січі».

Вінчалися Віра й Ахіль 16-го вересня 1945-го р. Незадовго після вінчання переїхали до Пассау, недалеко Мюнхену, де Ахіль закінчив медичні студії. У 1947-му р. у них народилася перша доня Віра.

Згодом переїхали до табору для переселенців Регенсбург у Німеччині для підготовки до переїзду в Америку. Різдво 1949-го р. святкували на кораблі. У січні 1950-го р. Віра Хрептовська прибула до Америки, де і проживала до кінця життя. Усі жили думками про Україну, вірили, що повернуться. А тим часом будували українське життя у новій країні. Перший рік були в Нью Йорку, відтак переїхали до Чикаго вже на постійно. У 1951-му р. у них народилася молодша доня Арета.

Своє життя Віра присвятила родині та суспільній праці, була активною членкинею 74-го Відділу США, а також жіночої секції Лікарського Товариства. Багато часу та зусиль доклала до підготовки першого світового конгресу лікарів у Києві та у Львові (1990 р.) Понад 25 років належала до американської жіночої організації в *Oak Park*, де поширювала інформацію про Україну, показувала фільм про писанки англійською мовою, організовувала доповіді про українське мистецтво. Неоціненна роль Віри Хрептовської у заснуванні та діяльності Українського Інституту Модерного Мистецтва.

Прощаючись з Вірою, прощаємося з цілою епохою надзвичайно сильних і шляхетних людей. Прощаємося з найкращими українцями, які зуміли зберегти Україну у своїх серцях, змогли виховати у патріотичному дусі дітей, онуків, правнуків. Вони «зберегли Україну» в діяльності Інституту, Лікарського Товариства, США. Я переконана, що наша Україна відродилася завдяки молитвам і жертвній діяльності таких, як Віра та Ахіль Хрептовські та всієї української громади.

Моя Бабуся Віра, людина високих принципів, прожила гарне та гідне життя. Тепер вона повернулася додому, до дому нашого Бога Отця. Вічна їй Пам'ять!

*Ляриса Райфел,
найстарша внучка Віри Хрептовської.*

Зціли себе сам

(Поради від Луїзи Гей)

Луїза Гей (Luise Hay) — талановита американська психолог, одна із засновників техніки самопомоги через позитивне мислення та позитивне налаштування; автор понад 30 книг з психології. Поради з книги Луїзи Гей «Зціли себе сам» впливають і змінюють думки та допомагають людям повірити в себе, змінити своє життя та зцілитися.

* Випивайте по 0,5 літра чистої відстояної води три рази на добу. Під час процедури повторюйте про себе: «Я здоровий, я зцілююся!»

* Знайдіть час для самомасажу: 10 — 15 хв у день зарядять вас енергією і життєвими силами. Розтирайте сухе тіло долонями, особливу увагу приділяйте голові, шиї, грудям і стопам.

* Привчіть себе лягати спати о 10:00, а вставати зі сходом сонця. Йдучи в ліжку, говоріть собі: «Зараз я вирушаю в країну зцілення, де мені допоможуть зцілитися». Якщо випаде можливість, в обідній час поспіть, але не довше години.

* Зверніть увагу на своє дихання. Воно повинно бути рівним, вільним, без затримування, з почуттям внутрішньої радості. Спробуйте робити видих у 2 — 3 рази довший, ніж вдих і не забувайте контролювати дихання протягом дня.

* Складіть список цілющих слів, які повторюйте щодня по кілька разів. Наприклад: «Я зцілююся, я здоровий! Цілюща енергія входить в мене. Вона оздоровлює мої органи. Моя печінка, голова, нирки стають здоровими».

* Спробуйте викинути з голови думки про проблеми зі здоров'ям. Не думайте та не розповідайте про свої хвороби. Це дуже важливо!

* Якнайчастіше бувайте на природі: насолоджуйтеся єднанням з землею, дивіться у небо й милуйтеся хмарами. Гарний настрій і свіже повітря — запорука міцного здоров'я.

* Слухайте радісну, енергійну музику вдень, а ту, що розслаблює — ввечері. Танцюйте, підспівуйте, насолоджуйтеся кожною миттю!

* Їжте часто, але маленькими порціями, 5 — 6 разів на добу. Проста домашня їжа — найкорисніша. Готуйте каші вранці, їжте салати, квашену капусту, домашній хліб. А вживання судинозвужувальних напоїв, як чай, кава та алкоголь, слід обмежити або зовсім припинити.

* Спробуйте загартовуватися! Спочатку обливайте холодною водою лише ступні, потім коліна, піднімайтеся вище, поки не почнете обливатися з головою. Під час ритуалу думайте про зцілення свого тіла.

* Почніть займатися спортом. Для цього не обов'язково кудись ходити. Домашні вправи — те, що потрібно! Присідайте, бігайте на місці, тренуйтеся з гантелями тощо. Головне — ретельно і до поту.

* Один день в тиждень голодуйте. Якщо не можете добу, то будьте голодними менший проміжок часу. Напередодні говоріть собі: «Я стану здоровий в обмін на цей піст. Я зцілюся!»

* Ведіть спокійні та душевні розмови з близькими. Це прекрасний спосіб обміну позитивною енергією, що приводить вас і співрозмовника в гармонійний стан.

* Позбудьтеся всіх каналів негативної інформації. Думайте лише про гарне. Дивіться також комедії, читайте «душевні» книги, слухайте улюблені пісні. Оберегайте себе від складної та нав'язливої інформації — більше приємних і позитивних емоцій!

* Зробіть невеликий вдих, а потім затисніть рот і ніс пальцями. Скажіть про себе фразу: «Я хочу жити!» Розтуліть пальці. Віддихайтеся та повторіть вправу ще раз. Така практика дає сигнал вашому тілу про велике бажання жити, і хвороби почнуть відходити. Як не дивно, але хвороби часто виникають через підсвідоме знецінення власного життя. Це дуже потужна вправа!

* Приділіть 5 хв у день добрим думкам. Сядьте зручно та подумки кажіть: «Нехай усі будуть здорові, нехай у всіх все буде добре!»

* Кожен день уявляйте себе здоровою та щасливою людиною у майбутньому. Наприклад, уявляйте, що ви веселі та в бадьорому настрої знаходитеся у знайомому та гарному місці. Такі думки швидко підживлять вас потужною життєвою енергією та здоров'ям.

* Цей пункт найважливіший. Звертайтеся за допомогою до Бога. Моліться, ходіть у Храм і просіть про зцілення.

Змінивши у такий спосіб ставлення до себе і до свого здоров'я, ви відкриєте приховані можливості власного організму, а життя зробите радісним і щасливим.

ВДЯЧНІСТЬ СТИПЕНДІЯТА

Стипендійна референтура, на мою думку, одна з найважливіших референтур. Бо, незалежно від обраної стипендіятом професії, діяльність цієї референтури пов'язана з освітою, культурою, вихованням і рівнем життя в цілому нашої молоді — в усіх куточках земної кулі.

Референтуру стипендій 83-го Відділу СУА я очолюю з 2010-го р. Від того часу і до нині відділ сплатив стипендії 11 дітям в Україні та Бразилії. Деякі з них успішно закінчили середню школу, одна зі стипендіятів здобула вищу освіту в університеті, а наймолодші вчать в початкових і молодших класах середніх шкіл. На останніх загальних зборах 83-й Відділ ухвалив рішення сплачувати стипендію ще двом дітям шкільного віку в Україні. Майже кожних два роки відділ бере на спонсорування нових стипендіятів. Ця давня традиція існує протягом 55 років.

Поділюся словами вдячності від одного з наших стипендіятів із Бразилії Леомара Буковського — семінариста Духовної семінарії при монастирі св. Василя Великого в м. Куритиба, якому вже третій рік поспіль відділ надає стипендію для навчання на студії Богословії.

Леомар (Левко) народився в Бразилії, в багатодітній українській родині. Батько Леомара давно помер, а мати Наталія виховує 9 дітей: у Леомара 4 братів і 4 сестер, а він — наймолодший.

І як приємно читати листи з вдячністю та вітаннями, які він надсилає! Цитую рядки з останнього його листа: «...Я все сумніваюся,

У першому ряду зліва — Л. Буковський.

чи я достатньо вдячний тим, хто мені робить добро ...Ваша поміч є зразком і духовною підтримкою невимовної вартості... Моє «дякую» не в силі виявити мої почування за Ваше ніжне, люб'язне материнське ставлення до мене... Запевняю, що моя вдячність буде моєю скромною, тихою молитвою перед престолом, де буду просити Бога, щоб у своїм милосерді Вас зберіг і підкріплював у здоров'ї та у Ваших щоденних потребах.»

То ж чи не варто робити добро людям, які мають потреби у ньому, а головне — цінують його? І що може бути приємнішим, ніж такі слова вдячності?!

Оля Кузьмин,
стипендійна референтка 83-го Відділу СУА,
Округа Нью Йорк.

Леонід Полтава

БОЯРИНЯ з ГАЛИЧНИНИ

(До фото на обкладинці «Одяг Галицької Боярині, Україна-Русь, XII ст.». Уривок з поеми Леоніда Полтави «Слово про Україну», написаної для колекції «Історичний одяг українки»)

— Хоробрий княже Осьмомисле!
Збери важкі полки свої
І лихо, що над Руссю висне,
Змети в азійські кураї!
Нехай не знає гордий Галич
Чужинця хижої ноги! —
Отак бояриня казала.
Добра не ждіте, вороги,

Коли вже й жінка так прохає! —
— Моє не місце у бою,
Та я для оборони краю
Найкращі перли віддаю,
А ще, дорожчих, ніж перлини,
За кілька років передам:
Я трьох синів для України
Виховую — і їх віддам.

Branch 136: Taking Our Show on the Road

by Valia Dimitri, Branch 136 PR and Press Secretary

March 15, 2018. Natalka Santarsiero, President Branch 136, and Valia Dimitri, PR and Press Secretary and presenter of event featuring Olha Onyshko's *Women of Maidan*.

Since before the 2017 UNWLA convention, members of Branch 136 of Naples, Florida, have been planning a community outreach endeavor, which begins with meeting with community leaders and other organizations. Because we are still considered 'newbies' in the Naples area (only in existence

since 2014), we are striving to make a name for ourselves as an active, vibrant organization that has much to offer the community. We are dedicated to our mission: to growing our organization while enriching the community with continued educational programs that are historical and cultural in nature.

This winter we partnered with Hodges University as part of the university's Life Long Learning program. We created a presentation centered on Olha Onyshko's documentary *Women of Maidan*. The presentation, which we hosted in January and in March 2018, was extremely well received, and we were invited to continue our work with other similar programs. People were amazed to learn the truth about what is happening in Ukraine, and they want to know more.

So, we will be giving them more. We are already discussing agenda details for the fall of 2018, during which we will be running several informational presentations about the political scene in Ukraine. The goal is to raise awareness within the American community about Ukraine's struggle for freedom. In addition our intent is to continue exposing the community to our beautiful and colorful cultural history and artifacts. Currently, we have set up displays featuring pysanky, embroidery and other artifacts in two local libraries. We also hosted a 'Pysanka' workshop on March 16, and our sign-up sheet for this event filled up quickly. These developments are exciting and inspire new ideas and new projects.

One Hundred Years Ago

The tallest structure in the world was the Eiffel Tower.

The American flag had 45 stars.

Crossword puzzles, canned beer, and iced tea hadn't been invented yet.

Only 14 percent of American homes had a bathtub.

Only 8 percent of American homes had a telephone.

The Universal Symbolism of the Egg: A Pysanka Workshop

by Marianna (Szczawinsky) Crans, Br. 95

One of our most beloved and best known art forms and traditions is associated with the Easter season. As Ukrainians, most of us know the symbolism and meaning of pysanky; non-Ukrainians who become interested and engaged in the art of making pysanky learn something about the traditions and symbols associated with this process. When I teach pysanky classes, they are open to people with Ukrainian roots and to non-Ukrainians who simply enjoy the creative challenge. In the process, I make sure to talk about the evolution of pysanky, so that my students know just how far back in history these decorative eggs come from; I also explain the spiritual connections between pysanky and people that have evolved over the centuries.

*Author and Harriet Miller
(photo by Cathy Gorham)*

Regarded as having mystical powers, (because something live can emerge from them), pysanky date back to ancient pagan days when Mother Earth was worshipped along with the Sun. Back then the egg was a symbol of rebirth and renewal, especially in springtime. In my pysanky workshops, I explain that decorated eggs were considered sacred blessings and kept to ward off illness, protect houses and livestock, and ensure a

fruitful harvest. Once Ukrainians adopted Christianity, pysanky became a symbol of the risen Christ; to this day, they are blessed and kept as symbols of protection and faith and are often presented to others as tokens of love. During the workshops, which are attended by Ukrainians and non-Ukrainians and by Christians and people of other faiths, I also share some of the pagan and Christian legends about the origins of pysanky. This year, our day-long pysanky workshop included a variety of students, some neither Ukrainian nor Christian, but all nonetheless interested in our traditions as well as in the art form itself. One of this year's students was my Jewish friend Harriet, one of the sponsors of the Kingston Multicultural Festival, an event our UNWLA Branch 95 participates in. She joined the class out of friendship and in the spirit of cultural sharing, which meant a lot to me.

As a result of my sharing of our historical origins of pysanky, the people in this year's class got into a discussion on the universal symbolism of the egg in other ethnic cultures, religions, and histories. One shared characteristic was how the egg became a symbol of fertility, rebirth and renewal. In many ancient cultures of the Mediterranean and India, the egg was part of the creation myth. Eggs were also part of ancient burial rituals because it was believed they had mystical powers. Decorated eggs became part of many springtime rituals across Europe, Africa, the Middle East and Asia and were embellished with designs representing protection, religious symbols, and the goodness of the family—themes very much like the concepts and images Ukrainians incorporate into our traditional pysanky. Cooked eggs are also an important part of many religious celebrations, including a variety of cultural Easter rituals and Jewish Passovers. They are the first food consumed in religious meals of remembrance associated with these holy days. They are also eaten as part of many other ethnic Spring rituals.

This year's pysanka workshop included interesting conversations on technique. We talked about the application of wax and dyes with tools similar to those used in other cultural art forms, like the art of Batik. We also compared the differences in decorated eggs made by a variety of Slavic countries and the design variations among them.

This focus on variation inspired a variety of egg designs created by people in this year's class: Some students started and stayed with traditional Ukrainian colors and symbols; others just enjoyed using the kistka and wax and went their own way with contemporary motifs and designs. As a result, we had a myriad of styles: some classic and traditional

Starry Night (photo by M. Crans)

and some modern (like heavy metal hearts or a variation of Vincent Van Gogh's "Starry Night"). Everyone had fun and learned a little more about our culture and other cultures. As the instructor, I was pleased that the purpose of the class was achieved and that a day of cultural exchange was enjoyed by all.

Heavy Metal Hearts (photo by M. Crans)

Коляда у 73-му Відділі СУА

Коляду у нашому відділі дуже давно започаткувала наша колишня союзниця п. Рома Гайда і ми кожного року продовжуємо цю традицію, що є неодмінною частиною Різдвяних свят. Цього року союзниці колядували у голови відділу Оксани Луків. Ми також мали нагоду запросити на свято колишню голову округи Нова Англія п. Уляну Зінич. Ми виконували чудові колядки, а також насолоджувалися смачними стравами та приємними розмовами з союзницями.

*Оксана Луків,
голова 73-го Відділу СУА.*

Коляда — це різдвяна пісня, яка несе світло не тільки у наші домівки, а й у наші серця. У нас колядок, напевно, найбільше з-поміж інших народів. Співаючи колядки, люди бажають один одному здоров'я, добробуту та удачі. Їх починають співати на Різдво і продовжують до самого Водохреща. Цей старовинний звичай приносить радість дітям і дорослим та створює дух особливого свята. За традицією наш 73-й Відділ СУА м. Бріджпорт (штат Коннектикут) під час свят кожного року прославляє *Коляду* у домі однієї з союзниць.

Шевченківська 204-та весна

*І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*
Т. Шевченко.

204-й річниці від дня народження Великого Кобзаря було приурочено події, які відбувалися 18-го березня 2018-го р. в церкві Святого Духа в Брукліні у Нью Йорку. Програму свята «Шевченківська весна 2018» підготувала та провела талановита Ольга Дейнеко, відеофрагменти вдало підібрані Володимиром Дейнеко. Підготовкою сцени займалися Надія Хоменко та Ярослава Герльовська. Сцену прикрасили портретом Кобзаря, українськими вишитими рушниками-лебедями, композиціями квітів у національних барвах.

Свято розпочалося благословенням і молитвою отця – настоятеля храму Івана Тиховича та безсмертним «Заповітом», який прозвучав у виконанні учасників церковного хору під керівництвом регента Клари Легкої та віртуозний акомпанемент Андрія Легкого. Поєму «Марія» майстерно продекламували членкині 21-го Відділу США: Марія та Роксолана Семчук, Леся Шебець, Оксана Влашинець, Оксана Лапан, Вікторія Лозовська, Надія Шевчук, Ольга Дейнеко.

Парафіяни церкви Святого Духа та гості були вдячними слухачами і глядачами. Шевченкові твори, пісні «Заповіт», «Реветя та стогне Дніпр широкий», «Така її доля» нікого не залишили байдужими. А виконання поеми «Марія» викликало захоплення в молоді, щирі сльози в людей старшого покоління, а загалом — примусило задуматися про одвічне: велич та силу Бога-Отця, непорочність зачаття Пресвятої Діви, красу та жертвність материнства, благородство та силу синівської любові.

*Святая сило всіх святих,
Пренепорочная, Благая!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри*, Пречистая, на їх,*

*Союзнянки 21-го Відділу США та парафіяни церкви Святого Духа.
Зліва: Роксолана Семчук, Марічка Семчук, Оксана Влашинець, Дарія Волощук, Оксана Стасишин, Розвіта Поліщук, Люба Марковецька, Леся Шебець, Оля Дейнеко, Надія Хоменко, о. Іван Тихович, Слава Герльовська, Надія Шевчук, Галина Соляк, Оксана Лапан, Вікторія Лозовська, Людвіга Ролюк.*

*Отих окрадених, слітих
Невольників. Подай їм силу
Твого мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю.
Достойно-пітая**! Благая!*

(* — споглянь; ** — та, яку оспівують як слід.)

Окремо щиро дякуємо за допомогу в організації та проведенні свята Українському Народному Дому в Брукліні, членам молитовних груп «Апостольська молитва» та «Матері в молитві» і всім небайдужим, хто долучився до дійства.

Свято завершилося. У душу кожного зі сцени пильно вдивлявся з портрета Кобзар, благословляючи на жертвну працю во ім'я «окраденої, не вільної», але такої любої кожному з нас України.

Життя та діяльність Т. Шевченка, його творчість — приклад непохитного патріота своєї святої України, одного з найбільших у світі співців Свободи та Волі. Через століття лунають слова Кобзаря, будять зі сну, кличуть до боротьби, дарують йому пророче безсмертя:

*...І оживу,
І душу вольную на волю
Із домовини воззову!*

*Дарія Волощук,
Пресова референтка 21-го Відділу США,
Нью Йорк.*

WHAT ARE DREAMS and WHY DO WE DREAM?

by Ihor Magun, M.D., FACP

Without a doubt, dreaming is a fascinating aspect of our life. So much so that leading research specialists have devoted significant effort in an attempt to explain exactly why we dream. Surprisingly, no one has been able to provide a specific, scientific answer to this mystery. But the topic of dreaming is quite interesting, and despite no clear explanation of why we dream and what dreaming means in the great scheme of things, I wanted to share with you some thoughts on this subject.

In a broad sense, dreams and dreaming do not need any explanation beyond what most of us already know: it is basically a story/image that our mind is capable of creating. Some of you probably also know that dreams occur during deep sleep referred to as REM (Rapid Eye Movement) sleep, but they can also occur at any time during the sleep phase. Most people dream up to six times a night with an average dream lasting for five to twenty minutes.

There are many theories about the question of why we dream. Sigmund Freud suggested that dreaming was a window into our subconscious and believed dreams revealed a person's motivation, unconscious desires or thoughts—the dream being a pathway to act on and address urges and desires. Other experts have theorized that dreams are our “nightly psychotherapy.” In this context, dreaming puts different emotions into pictures in which we deal with emotional issues. This, in turn, provides solutions. These solutions may be quite different from what our conscious brain would suggest we should do. This may be the underlying reason behind the common expression we've all heard and used: “I'll sleep on that.” Somehow, when we wake up, we make a decision, as if we sought and found some consultation while sleeping.

Other research suggests that dreams process different aspects of our life—emotional and informational. Dreaming helps with consolidation of memory. Because the brain works like a computer,

able to connect data in different ways, it allows certain important connections to be stored while it erases inefficient ones. We can compare this to defragmentation of a computer hard drive.

Dreams have another function as well. They can incorporate three different dimensions—bringing together the present, the past and preparation for the future in a unique dream state.

So what do dreams mean? That answer is difficult to explain because all individuals have a unique reason behind their dream. Dreams can be linked to personal events with their own underlying thoughts and feelings. As to the premise that “dreams foretell the future”—this is usually just pure coincidence or an unconscious method that motivates the dreamer toward a certain goal. Dreams are also a conduit to creativity, and that can lead to future success in a conscious thought process.

Another element of dreams is the question: Why do we forget our dreams? Many theories on this have been suggested. One states that we did not really forget them: they are merely stored in a part of the brain we don't have access to. Another theory is that we may not be able to distinguish our dream from real events, so the brain chooses to erase the dream rather than “store” it.

And what about nightmares? They are generally associated with personal issues, illnesses and stress. They may also be caused by certain medications, drug abuse and excessive alcohol ingestion. Nightmares can be quite frightening; if they occur frequently, they should be addressed with a physician.

Dreams have a significant meaning specific to the person dreaming. They can be surprising and they can also be quite beautiful. They can also be healthy: If you do dream, it means you are getting good, deep sleep and that is fantastic. In closing, I sincerely hope that your dreams are not only pleasant but also inspirational and a motivator for unique creativity.

Dream a little dream of me. (Mamas and Papas)

Last night I had the strangest dream, I ever dreamed before:

I dreamed the world had all agreed to put an end to war. (Simon and Garfunkel)

A dream is a wish your heart makes. (Walt Disney's *Sleeping Beauty*)

To dream the impossible dream (from *Man of La Mancha*)

In a dream you are never eighty. (Anne Sexton).

«Діти – се наш дорогий скарб, се наша надія, се – Молода Україна»

Олена Пчілка

Кожен народ має свої особливості – у духовній культурі, у мистецтві, у побуті. Така особливість притаманна і традиційному одягу. Характерною рисою українського народного одягу є **мальовнича вишивка**, а особливо – **вишиванка**. Вишиванка – символ України, унікальний код нашого краю. Для українця вона не просто одяг. Це щось дуже особисте, рідне й святе. Така сорочка наділяє людину цілющою силою рідної землі, захищає від усього лихого. У ній – історія, релігія, мистецтво, душа нашого народу.

В Україні вишивати вміли в усіх регіонах. Дівчаток із наймолодшого віку привчали до вишивання, а подекуди це ремесло любили навіть хлопчики, а то й чоловіки.

Вишиванка настільки важлива для українців, що вони започаткували **Всесвітній День вишиванки**, який у 2018-му році припадає на 17-го травня.

Вишивала мати синові сорочку

Вірш Руслани Ставнічук

Вишивала мати синові сорочку,
І лягав стібочок рівно до стібка.
Тихо промовляла: «У житті, синочку,
Хай тебе боронить Господа рука!

Сильним будь, розумним,
вправним, вірним, добрим,
Хай серденько щире не впускає зла.
За хвилину кожна завжди дякуй долі,
Помовчи – хай скажуть все твої діла.

Поважай родину, що тебе зростила,
Мамі й тату дякуй за усі труди.
Хай завжди не бракне і часу і сили:
Де б не був ти, сину, – завжди приїзди.

Полюби цю землю, де твоє коріння
Крізь віки і бурі проросло на дні.
Батьківщина в світі є одна-єдина,
Тож пишайся нею і цілуй її.
Не цурайся мови, знаної з колиски,
Бо вона твій ключик до усіх доріг.
У житті буває холодно і слизько,
Май терпіння й розум гідно йти по них.

Малюнок Ольги Іонайтис

Ти добро і щирість бережи у серці,
Всім, хто потребує – прагни допомогти.
Будь же справедливим і тобі озветься,
І вернеться згодом, що посіяв ти.»
Вишивала мати синові сорочку,
І лягав стібочок рівно до стібка.
Настанови мами виконай, синочку,
І щаслива буде доленька твоя.

Чи приглядалися ви до
взору на своїй
вишиванці?
Що ви там бачили?

Вдивіться й у візерунки,
що справа,
та виконайте
запропоноване завдання.

Знайдіть у візерунках дванадцять відмінностей.

Переписами з читачами журналу продовжує ділитися **Маріанна Душар**, авторка кулінарного дослідницького проекту **пані Стефа** (panistefa.com).

Крухий торт

Це один з моїх улюблених тортів – крухі коржі, абрикосова мармеляда і кавовий крем з горішками. Найкращий він на другий день, коли коржі трошки вберуть в себе абрикосовий сироп з мармеляди і просякнуться кремом.

Для тіста треба:

1,1 фунта (17,5 унцій) борошна (і трохи для домішування),
маленьку пачку порошку для печива,
10,5 унцій масла або маргарину,
2 столові ложки несоленого смальцю*,
4 жовтки,
пів склянки (7 унцій) цукру,
цедра з 2 цитрин,
2 столові ложки коньяку,
ванільний цукор.

Для крему (це звичайний масляний крем)**

10,5 унцій вершкового масла,
7 – 8 унцій невареного згущеного молока,
2 унції дуже-дуже міцної кави,
3,5 столових ложки коньяку.

Для перемашування – абрикосова мармеляда, досить густа (якщо немає – можна порізати сушені абрикоси, розварити їх в невеликій кількості води з цукром і втерти туди шкірку з помаранчі); горішки – 7 – 8 унцій (посікти та підсмажити на сухій пателі).

Тісто робити так. Стерти цедру з цитрин, додати ванільний цукор і залити 2 столовими ложками коньяку. Жовтки збити з цукром. Додати до борошна порошок до печива та перетерти пальцями з холодним, потертим на грубій терції, маслом (або маргарином) і смальцем до структури як «мокрый пісок». Додати збиті жовтки, цедру та замісити пластичне тісто (структура десь як на вареники, тільки та різниця, що масне). Якщо тісто липне – підсипати борошна.

Розділити тісто на 4 кульки (можна робити і більше коржів) і поставити в холодильник на пів години. Як охолоне, розкачати в тонкі круглі коржі (між шматками пергаменту) та вирізати за допомогою тарілки круги. (Майте на увазі, що тісто при випіканні виростає десь у 2

рази.) Наколити виделкою і пекти при 360 F приблизно 15 хв. Спочатку коржі будуть ледь м'ягенькі, але як вистигнуть – добре крушіють. Якщо залишиться трохи тіста, то верхній корж можна прикрасити кульками.

Для крему: масло збити міксером в піну, додаючи поступово (по одній ложці) згущеного молока. Потім малими порціями долити каву та коньяк, постійно збиваючи. Поставити в холодильник для застигання (поки печуться коржі).

Збирається торт так: один корж намастити абрикосовою мармелядою, посипати горішками, другий – кремом і скласти намащеними боками разом (мармеляда на нижньому коржі) і так далі. Боки і верх можна не мастити (бо всередину пішло і так достатньо крему). Тільки на верх покласти трохи абрикосової мармеляди***. І в холодильник, мінімум на добу.

*Смалець. Як маєте сумніви – не додавайте. Але смалець дуже гарно скрушує такого типу тісто. Знову ж, тісто можна робити і на маслі. Принцип той самий.

**Крем можна робити різний, але мені подобається, як кавовий пасує до абрикосової мармеляди.

***Можна приготувати також поливку з білої чоколяди та кави. Тоді він не виглядатиме дуже «голим».

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Ліда Яхницька – 1-ша заступниця голови
Христина Бойко – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Надя Нинка – 3-тя заступниця голови для справ зв'язків
Ірина Бучковська – протоколярна секретарка
– скарбник
Віра Кушнір – фінансова секретарка
Марія Андрійович – вільна членка
Валентина Табака – вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ока Грицак – суспільної опіки
Анна Кравчук – стипендій
Людмила Грабовська – у справах культури
Оксана Лодзюк – соціальних засобів
– комунікації
Таня Бедрус – виховна
Наталія Павленко – мистецтва і музею
Ольга Дроздович – архівар

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків – Дітройт
Галина Генгало – Філадельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Маріянна Лівша – Нью Джерзі
Доля Кріслата – Огайо
Любомира Калін – Чикаго
Христина Мельник – Нова Англія
Марія Кейд – Центральний Нью Йорк
Ольга Сперкач – зв'язкові віддалених
Відділів
Іванка Олесницька – зв'язкова вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Рома Шуган – голова
Рената Заяць – членка
Ірина Легун – членка
Ірена Рішко – заступниця членки
Орися Зінич – заступниця членки
Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лариса Тополя – україномовний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко – англomовний редактор

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Lydia Jachnycky – 1st Vice President
Christine Boyko – 2nd VP – Membership
Nadia Nynka – 3rd VP – Public Relations
Iryna Buczkowski – Recording Secretary
Vera N. Kushnir – Financial Secretary
Maria Andriyovych – Officer at Large
Valentyna Tabaka – Officer at Large

Oksana Skypakewych – Parliamentarian
Xenos

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Vera Andrushkiw – Detroit
Halyna Henhalo – Philadelphia
Halyna Romanyszyn – New York City
Marianna Livcha – New Jersey
Dozia Krislaty – Ohio
Lubomyra Kalin – Chicago
Christine Melnyk – New England
Maria Cade – New York Central
Olha Sperkacz, Olya Czerkas – Co-Liaisons for Branches-at-Large
Ivanka Olesnycky – Liaison for Members-at-Large

STANDING COMMITTEES

Oka Hrycak – Social Welfare Chair
Anna Krawczuk – Scholarship Chair
Ludmyla Hrabovsky – Cultural Affairs Chair
Oksana Lodziuk – Social Media
Tetyana Bedrus – Education Chair
Natalie Pawlenko – Arts and Museum Chair
Olya Drozdowycz – Archives Chair

AUDITING COMMITTEE

Roma Shuhan – Chair
Renata Zajac – Member
Iryna Legoun – Member
Irene (Tetiana) Rishko – Alternate Member
Irena (Orysia) Zynycz – Alternate Member
Larysa Topolya – Ukrainian-language editor of *Our Life*
Tamara S. Cornelison – English-language editor

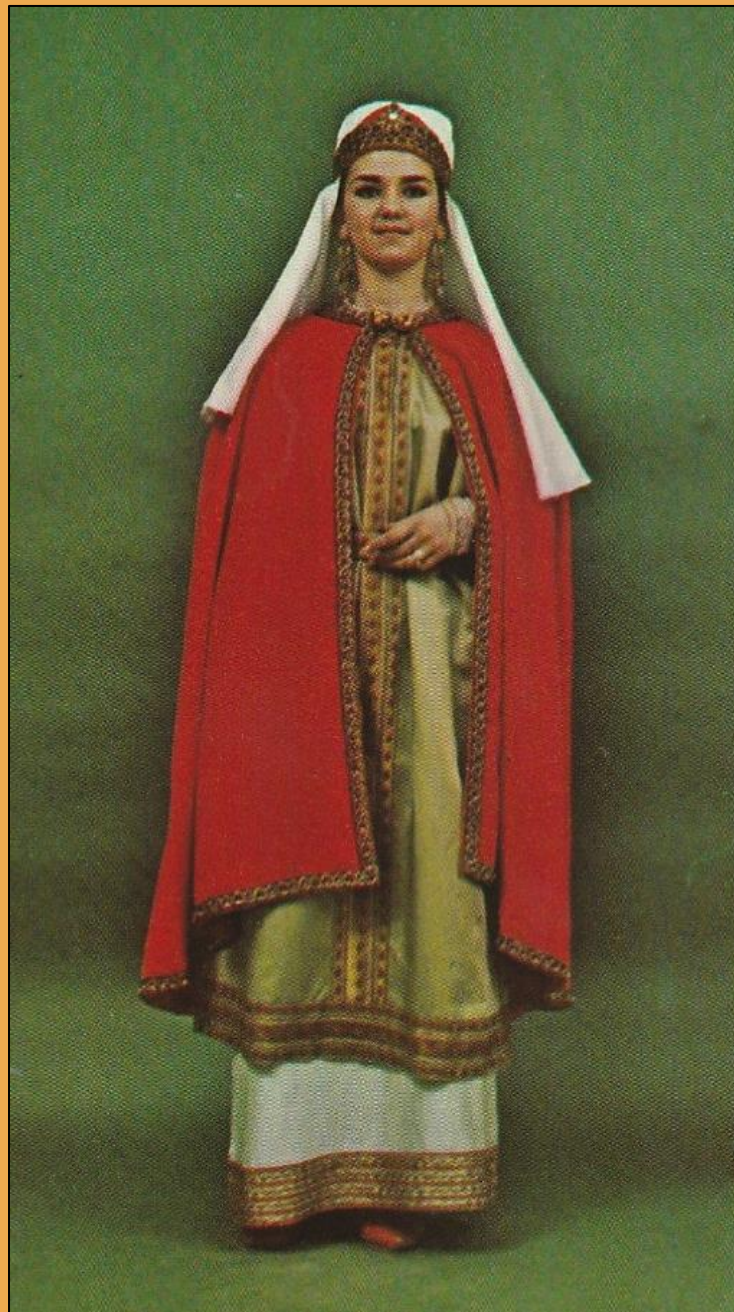
**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**Одяг Галицької Боярині,
Україна-Русь, XII ст.
(Люба Миськів-Книш).**

З колекції «Історичний одяг українки». Цей одяг складається з трьох головних частин. Туніка з білого шовку, розшита внизу і на рукавах золотими та червоними шовковими нитками. Поверх туніки — далматика з дорогого шовку, розшита внизу, кругом рукавів і шиї золотою бортою та напівкоштовним камінням. Поверх далматики — мантія з оксамиту, розшита золотом і перлами. Голову покриває наголовник, поверх наголовника — серпанок, який спадає двома кінцями на плечі. Поверх серпанка — діядема. На ногах червоні сап'янці.

**Costume of a Galician Noblewoman,
12th century A.D.**

This garment consisted of a tunic, a dalmatic, and a mantle. The tunic was made of white silk; the sleeves and hemline were adorned with gold and red silk thread. A silk dalmatic, richly decorated with gold embroidery, covered the tunic. A mantle of soft velvet was worn over the dalmatic. The head was covered with a wimple; a diadem was worn on top of the wimple. Soft slippers completed the costume.

Modeled by Luba Myskiv-Knysh.